

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №39 (64) ГРУДЕНЬ 2010 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"

<http://vmvpu.vn.ua>

Н
А
Ш
І
Д
О
С
Я
Г
Н
Е
Н
Н
Я

- **Золота медаль** у конкурсі інноваційних розробок; Почесне звання "Лауреат конкурсу" та золота медаль у номінації "Інновації у співпраці підприємств із навчальними закладами" виставки "Інноватика в освіті України".

- **Золота медаль** у конкурсі інноваційних розробок Міжнародної виставки навчальних закладів "Сучасна освіта в Україні 2010".

- **Срібна медаль** у конкурсі інноваційних розробок Дванадцятій міжнародній виставки навчальних закладів "Сучасна освіта в Україні 2009".

- **Почесний диплом** "За особистий внесок у розвиток інновацій" (директор ДПТНЗ "ВМВПУ" О.Д. Дмитрик).

- **Почесна грамота** "За проявлені професіоналізм" у II етапі Всеукраїнського конкурсу фахової майстерності, професія "Кухар" (Громович Марина, гр. № 8).

- **I місце** серед команд ПТНЗ області з баскетболу (юнаки).

- **Свято обдарованої молоді** "Зоряний шлях", премійовані та нагороджені почесними грамотами 150 учнів училища.

- **Диплом I ступеня** за перемогу в обласній виставці-конкурсі флористичного дизайну (Загон Оксана).

- **Отриманий Грант** у сумі 30 000 гривень у рамках реалізації обласної Програми розвитку інформаційних телекомунікацій та інноваційних технологій у закладах освіти області 2006-2010.

- **Лауреат конкурсу** у номінації «Інновації у професійно-технічній освіті у виставці-презентації: «Інноватика в освіті України-2009».

- **II місце** у Всеукраїнському конкурсі Web-дизайну - Снідевич Андрій, номінація «Web-програмування».

- **II місце** в обласному етапі X Міжнародного конкурсу знавців української мови імені П. Яцика (учениця гр. №29 Гнатюк М., викладач Мазуренко С.П.).

Новий рік - це свято, мабуть, єдине, коли більшість людей на землі зустрічають його з великою радістю, теплотою, особливим піднесенням. У новорічні свята люди аналізують рік, який минув, будують плани на новий, бажають один одному щастя, миру, злагоди.

Для навчального закладу рік пройшов у напруженій праці педагогічного та учнівського колективів. Робилось усе, щоб учні мали вільний доступ до знань, удосконалювались навчально - матеріальна база, методична та професійна підготовка педагогів.

Зокрема капітально відремонтовано актову залу, дахи над гуртожитком та майстернею, два кабінети для виробничого навчання інформаційних технологій. На Міжнародних виставках здобуті дві золоті медалі за розробку та впровадження інноватики в навчальний процес. Отримано Грант на суму 30000 грн. за розробку сучасних засобів навчання. Випущено більше півтисячі кваліфікованих робітників та молодших спеціалістів, 80 % яких працюють на підприємствах, установах, організаціях або продов-

жують навчання у різних навчальних закладах. Успішно та якісно проведено комплектування груп першого курсу.

Кожним працівником докладено багато зусиль для того, щоб у повсякденній, напруженій праці навчити, виховати та дати путівку у велике життя молодим людям.

Все це робиться у нелегкий час для держави. У період її становлення, реформ відчувається недофінансування, що негативно впливає на багато чинників у діяльності навчального закладу. Незважаючи на це колектив працює наполегливо, творчо, результативно. Вдячний за працю та розуміння і маю надію, що у Новому році процеси державотворення будуть позитивними, навчальний заклад успішно виконуватиме покладені на нього завдання. А для цього необхідно усім бути добрими, щедрими на добрі справи, жити з вірою, надією та любов'ю.

Хай усі будуть здоровими та щасливими!

**З НОВИМ РОКОМ
ТА РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!**

Директор ДПТНЗ "ВМВПУ"
О.Д.Дмитрик

Вільмишановні майстри в/н, викладачі, працівники та учні Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища!

Сердечно вітаю Вас із новорічними та Різдвяними святами!

Традиційно напередодні Нового року ми аналізуємо та підсумовуємо зроблене, з надією прагнемо зазирнути у майбутнє, дякуємо Богам за прожитий рік та просимо Його благословення на наступний.

З Нагоди Нового Року та Різдва Христового бажаю Вам сили та здоров'я, творчої наснаги та наполегливості, щоб і надалі у Вас збереглося бажання плідно працювати та навчатися для процвітання рідного училища та Української держави! Нехай здійснюються усі Ваші мрії, починання увінчаються успіхом! Нехай Новий рік принесе у Ваші до-мівки достаток та злагоду, а новонароджений Ісус обдарує Вас миром, любов'ю, душевною гармонією та силою духовного устремління!

**ХРИСТОС РОДЖАЄТЬСЯ!
СЛАВІМО ЙОГО!**

Заступник директора з НВР
Тютюнник М.М.

Шановні колеги!

Щиро вітаю Вас із наступаючим Новим роком та Різдвом Христовим!

Зичу Вам міцного здоров'я, творчих натхнень, здійснення Ваших професійних планів, особистих бажань та усіх мрій та задумів. Нехай Різдво та Нових рік принесуть Вам тільки добробут, благополуччя, родинне тепло та злагоду, шану та любов від рідних та близьких людей, щасливих та яскравих подій у Вашому житті.

Черговий рік - це лиш фрагмент життя,

Черговий кадр у цім чарівнім світі.

Хай в цьому кадрі буде більше світла,

А тіні всі хай кануть в небуття.

Заступник директора з НР

Корженко С.Г.

Шановні колеги та учні!

Прийміть мої щирі вітання Новим роком та Різдвом Христовим. Нехай ці свята - вісники оновлення мрій здійнять - принесуть Вам і Вашим родинам добро, мир і достаток. Бажаю, щоб у новому році Вам вдалося зробити все те, про що Ви так давно мріяли. Вірю, що у новому році Ви відчуєте турботу з боку колег, тепло друзів та близьких. Щастя Вам, міцного здоров'я, здійснення найзаповітніших бажань.

Із Новим Роком

Ст.майстер

Маліхатко О.Ф.

Шановні колеги!

Шановні учні!

Новорічні свята - особливі для кожного з нас. Так вже традиційно склалося, що у ці дні ми підбиваємо підсумки минулого року, аналізуємо перемоги та досягнення. У минулому році хотілося б залишити негаразди, проблеми, гіркоту нездійснених мрій та сподівань. Новий рік - це яскраве, красиве, урочисте і веселе свято із зеленою ялинкою з різнокольоровими прикрасами, із щасливими дитячими обличчями, надіями і радістю кожної родини. Хай надія і віра в себе і свої сили надихає Вас на здійснення найзаповітніших Ваших мрій. І хай збудеться все задумане, а 2011 рік стане таким, яким ми хочемо його бачити. Зустрічаючи Новий рік, побажаємо один одному Любові та Віри. Подаруймо найдорожче, найцінніше - любов і тепло наших сердець, увагу і турботу нашим близьким, щоб у Новому році щасливих людей стало більше.

Нехай Ваші серця будуть зігріті любов'ю і теплом, оселі наповняться добром та затишком, радістю та Божим благословенням!

Нехай Різдво та Новий рік принесуть Вам тільки добробут, благополуччя, злагоду, щирих друзів! Бажаю Вам і Вашим родинам бути здоровими і щасливими, багатими і веселими, життєрадісними і усміхненими! З Новим роком, Новим щастям!

З найкращими побажаннями методист училища С.І.Ткаченко

Усім Вам, дорогі колеги, співробітники та учні навчального закладу,

в переддень свят, які є символом добра та чудесних перемін на краще, слова сердечних вітань з Новим роком та Різдвом Христовим!

Хай примножиться лік Вашим радощам і добрим справам, щедрішають здобутки на життєвих шляхах. Хай світла спокійна зоря добрим здоров'ям, родинним благополуччям, миром й злагодою зігриває Ваші серця й оселі! Шани та любові від рідних та близьких Вам людей, щасливих та яскравих подій у новому році!

Сійся, родися, жито-пшениця, всяка пашниця, з Новим роком, з Різдвом Христовим, з новим щастям!

Голова профспілки працівників ДПТНЗ "ВМВПУ" Драчук Н.В.

Здрастуй, Дідусю Морозе! Із самого дитинства мріяла написати тобі листа, але відчуття того, що відповіді я не отримаю, зупиняло мене взяти в руки олівець та папір. І ось я наважилась відкрити тобі своє серце та душу. Не зрозумій мене якось невірно, бо, можливо, я вже не зовсім дитина, але вірю і знаю, що ти існуєш, що ти справжній і дуже-дуже хороший. Я не буду просити у тебе цінних речей та дорогих подарунків - це все можливо придбати в магазині, на ринку чи супермаркеті... Я просто хочу бачити усміхненими та щасливими своїх рідних, близьких та коханих, адже вони є невід'ємною частиною мого життя, без яких я у цьому світі нічого не варта. Їх радісні обличчя - найкращий подарунок для мене.

чудовий та чарівний Дідусь, з незвичним ім'ям Мороз, який з нетерпінням чекає від них листів, в яких обов'язково було б прохання не про іграшкову машинку на пультуправлінні чи ляльку-принцесу із золотистим волоссям, велосипед чи новий комп'ютер..., а про ту, яка приголубить, поцілує, і скаже, що ти найкраща доця чи синочок у світі, подарує всю любов, ніжність та ласку, і прочитає на ніч казку.... Це лиш вона - мама. Я дуже тебе прошу, Дідусю, подаруй цим діткам маму, подаруй нову сім'ю. А я, в свою чергу, кожен день буду молити Бога за твоє здоров'я.

Ти робиш гарні справи, справи мудрої людини, яка носить гідне ім'я Дід Мороз!!!

Я чекаю на тебе, матусю, Не барися, до мене іди, Кожну нічку за тебе молюся, Щоб не знала ти горя й біди.

Я попрошу в Дідуса Мороза, Щоб щаслива ти, мамо, була, Хай хранить тебе Матінка Божа, Лиш до мене, щоб, рідна, прийшла.

Обійми, приголуб мене щиро, Колискову мені заспівай, Щоб жили ми з тобою у мирі, Материнську любов мені дай.

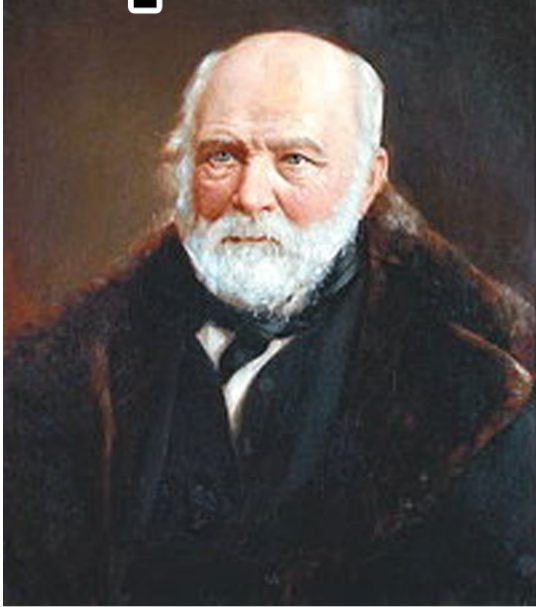
З Новим Роком тебе привітаю, Гарна, мила матуся моя, У віконце тебе виглядаю, Ти прийдеш, в цьому впевнена я! Культурнізатор Рихель Н.А.

З наступаючим ВАМ Новим роком, Він все ближче від нас крок за кроком. Ми бажаємо ВАМ у новому році Подивитися щастю у очі. Свою вдачу в руки спіймати, І міцно тримати, не відпускати. Здоров'я міцного бажаємо всім, Нехай радісний настрій приходить в ВАШ дім. Щоб розумілися діти з батьками, Невістки з свекрухами, тещі з зятями, Кохати бажаємо, коханими бути, Про все погане на віки забути. У кого на серці розчарування, Неодмінно зустрине справжнє кохання. Студентам - на сесіях добре все здати, Випускникам - магістрами стати. Підвищення пенсій - пенсіонерам, Більш милосердя - міліціонерам, Хвороби хай зникнуть, а з ними все зле, Хай завжди надія у серці живе. Нехай щастя та радість до нас всіх прийде, Нехай криза за місяць від нас геть піде. Нехай здійсняться всі заповітні бажання, Мир всюди буде та ніжне кохання.

З повагою колектив бухгалтерії училища

Пирогов Микола Іванович

Быть счастливым счастьем друзей - вот настоящее счастье, вот жизни земной идеал.

Пирогов М.І.

Ми з групою відвідали садибу Пирогова, нам там дуже сподобалось і ми хочемо вам про це розповісти.

Микола Іванович Пирогов вважається засновником вітчизняної оперативної хірургії і топографічної анатомії.

М.І. Пирогов народився в Москві у 1810 р.

Початкове навчання здобув вдома. В 1824 р. у віці 14 р. Пирогов вступив до університету, який закінчив у 1928 р. з відзнакою.

До професорської діяльності Пирогов готувався в Дерптському університеті (зараз університет міста Тарту (Естонія)). На той час цей університет вважався найкращим у Росії. У віці 26 років його обрали професором Дерптського (Тартуського) університету.

У пошуках дієвого методу навчання вирішив застосувати анатомічні дослідження на заморожених трупах. Сам Пирогов це називав "льодяною анатомією". Так народилася нова медична дисципліна - топографічна анатомія. Через кілька років такого вивчення анатомії, Пирогов видав перший анатомічний атлас під назвою "Топографічна анатомія, ілюстрована розтинами, проведеними через заморожене тіло людини в трьох напрямках", який став незамінним керівництвом для лікарів-хірургів. Із цієї миті хірурги дістали можливість оперувати, завдаючи мінімальних травм хворому.

Досліди Пирогова з перев'язкою ахілового сухожилля і результати вивчення процесів загоєння ран сухожилля не втратили своєї цінності до цього часу.

У жовтні 1840 р. Пирогов став професором Петербурзької медико-хірургічної академії. Одночасно в Петербурзі його призначили дирек-

тором інструментального заводу, де виготовлялись і вдосконалювались хірургічні інструменти. Пирогов вперше в Росії виконав операцію на щитовидній залозі, видаливши зоб.

1847 року виїхав на Кавказ, де російська армія вела війну проти місцевих горян. На Кавказі він вперше застосував перев'язку бинтами, просоченими крохмалем, провів близько 10000 операцій під ефірним наркозом.

1855 року, під час Кримської війни, був головним хірургом обложеного англо-французькими військами Севастополя. Оперуючи поранених, Пирогов вперше в історії світової медицини застосував гіпсову пов'язку, що дозволила прискорити процес загоєння переломів і позбавила багато солдатів і офіцерів від повторного викривлення кінцівок.

Основне значення діяльності Пирогова полягає на тому, що своєю самовідданою і здебільшого безкорисною працею він перетворив хірургію на науку, озброївши лікарів науково обґрунтованою методикою оперативного втручання.

У 1854 році Пироговим була описана кістково-пластична операція на гомілці. Це була перша в історії оперативної хірургії кісткова пластична операція, внаслідок якої Пирогов зумів видовжити вкорочену після ураження нижню кінцівку. Протягом усього життя Пирогов пов'язував теорію з практикою, вірив у велике значення науки. У своїх працях Пирогов писав, що майбутнє належатиме профілактичній медицині.

У розквіті творчих сил Пирогов усамітнівся в своєму невеликому маєтку "Вишня" неподалік від

оперативної хірургії кісткова пластична операція, внаслідок якої Пирогов зумів видовжити вкорочену після ураження нижню кінцівку. Протягом усього життя Пирогов пов'язував теорію з практикою, вірив у велике значення науки. У своїх працях Пирогов писав, що майбутнє належатиме профілактичній медицині.

У розквіті творчих сил Пирогов усамітнівся в своєму невеликому маєтку "Вишня" неподалік від

Вінниці, де організував безкоштовну лікарню. Він ненадовго виїжджав звідти тільки за кордон, а також на запрошення Петербурзького університету для читання лекцій (на цей час Пирогов вже був членом кількох іноземних академій).

Тут він приймав хворих двічі на тиждень. Лікував безкоштовно, і навіть давав хворим - злидарям гроші на ліки.

Із заміток Пирогова:

- Найкращі результати я дістав із практики у цьому селі. Тільки за півтора року проведено 200 серйозних операцій - і ні одної гнійної інфекції, ні одної смерті.

Пирогов вчить хворих самостійно слідкувати за собою. Останні роки свого життя він провів у Вишні. Важко захворівши, сам собі виставив діагноз - це був ясний і безнадійний діагноз, який Пирогов записав собі на клаптику паперу.

23.11. 1881 року М.І.Пирогов помер у Вишні, що на Вінниччині. Помираючи, він впав у забуття, марив. Але перед смертю йому стало легше і він попросив дати йому пальто, бо треба було йти. Навіть у забутті він щось робив. Йому було ніколи. Він спішив.

Варто знати:

На честь Миколи Івановича Пирогова названо дуже багато вулиць, лікарень та навчальних закладів медичного спрямування. А саме:

- Ім'я Миколи Пирогова носить Російський Державний Медичний Університет (РГМУ) в м.Москві.

- У Санкт-Петербурзі - Пироговська набережна (набережна Малої Невки від Літейного до Гренадерського моста. На набережню виходять фасади Військово-медичної Академії).

- У Новосибірському Академістечку - вулиця Пирогова (це одна з головних вулиць, на якій розташовані університет, фізматшкола і гуртожитки).

- У Самарі його ім'ям названа міська лікарня.

- У Оренбурзі ім'я М.І.Пирогова носить одна з міських лікарень.

- Медичний центр м. Мурманська носить його ім'я.

- У межах м. Вінниці в с. Пирогово розташована садиба Пирогова, в якій перебуває забальшоване тіло М.І.Пирогова.

- На честь М.І.Пирогова названий Вінницький національний медичний університет.

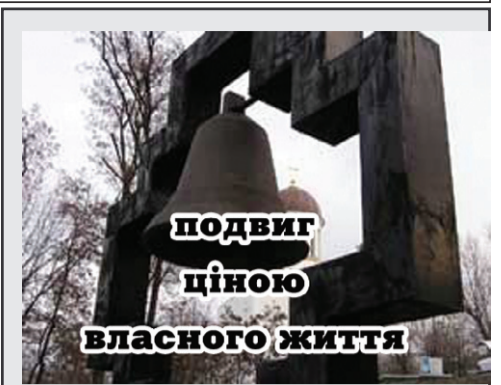
- Вулиця Пирогова - найдовша вулиця Вінниці (8 км), вона йде повз садибу Миколи Пирогова.

- Центральна міська лікарня Севастополя носить ім'я Миколи Івановича.

- Ім'я М.І.Пирогова носить Одеський медичний інститут (зараз Одеський державний медичний університет)

- Теплохід С-506 названий на честь Миколи Пирогова, що у Вінниці.

Микитенко В., гр. № 48

Із кожним днем ми все далі віддаляємося від страшної квітневої ночі 1986 року, коли працівники пожежної охорони ціною власного життя загасили атомний вогонь. 14 грудня - День вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. І ми ще раз схиляємо голови, пам'ятаючи усіх, хто гідно виконав свій обов'язок.

Серед тих, хто під час ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС проявив мужність, самовідданість і професійну майстерність - співробітники пожежної охорони Черкаського краю.

Зведений загін пожежної охорони області з 6 по 25 червня 1986 року брав активну участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Старшим загону генерал І.Кімстач призначив Дмитра Щипця, який працював заступником начальника УДПО УМВС у Черкаській області.

Силами та засобами загону було забезпечено протипожежний захист ЧАЕС та 30-кілометрову зону. Черговими змінами через пересувні насосні станції було перекачано близько 20000 куб. м води для виготовлення бетонної суміші під аварійний реактор. Із приміщення четвертого реактора відкачано понад 4000 куб. м так званої "важкої води". Проведена дезактивація на площі 70 тис. кв. м приміщень ЧАЕС і території, 3665 одиниць техніки, ліквідовано 42 пожежі.

За високу професійність і мужність 18 співробітників відзначені державними нагородами, 92 - заохочені МВС Радянського Союзу та МВС України. Орденом Червоної Зірки нагороджений Іван Ярмоленко, котрий 26 квітня 1986 року у складі чергового караулу Петра Хмеля безпосередньо під час ліквідації пожежі на енергоблоці змінив караул Володимира Правика.

Ніщо не проходить безслідно. Серед ліквідаторів смертність перевищує середньоукраїнський показник утричі, а хвороби - у 8 разів. На жаль, внаслідок економічної кризи в державі всі програми соціального і медичного захисту постраждалих виконуються не в повному обсязі, але ГУ МНС вишукує можливості надати допомогу осиротілим сім'ям ліквідаторів, і не тільки в рішенні соціальних питань.

Цими днями наш обов'язок - згадати всіх, хто стояв тоді на шляху вогню та радіації, хто, ризикуючи життям, ліквідував наслідки аварії, хто допомагав відроджувати життя після чорних чорнобильських днів. Ми висловлюємо співчуття сім'ям загиблих та потерпілих від чорнобильської катастрофи.

Чорнобиль - це наш спільний біль, який забути неможливо, він залишиться з нами назавжди.

Яворський К., гр. № 26

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ІНВАЛІДІВ

Сьогодні, у Всесвітній день інвалідів, ми поговоримо саме про "тих, що вижили", не лише в біологічному значенні цього слова, а і в духовному, професійному, загальнолюдському. Про тих, хто говорячи "ми такі ж, як ви", насправді відрізняються виключно станом здоров'я. Найважливішими чинниками розвитку суспільства є гуманне та дбайливе ставлення до людей, які позбавлені можливості вести повноцінне життя внаслідок вад фізичного та технологічного розвитку і тяжкої хвороби. Таких людей не часто зустрінеш на вулиці, ще рідше - у товаристві однолітків, друзів. Наврядчи самі вони усвідомлюють те провалля, яке пролягло між ними і іншими членами нашого суспільства. Будь - який фахівець скаже вам, що головні проблеми інвалідів - це бар'єрність, відсутність грошей і роботи. Однак їм не потрібна наша жалість, їм потрібна підтримка. Дуже важливо забезпечити інвалідам рівні можливості у суспільстві, поліпшити якість життя, укріпити здоров'я, запобігти формуванню комплексу меншовартості.

Відкрийте своє серце милосердю, чуйності і доброти!

Звісно, сучасне суспільство вже переймається проблемами інвалідів. Втім, як свідчать розповіді людей із особливими потребами, досить часто медичні працівники "не радять" їм мати дітей, або й взагалі відмовляються приймати пологи у інвалідів, не бажаючи мати проблем. Між тим ці люди особливо тягнуться до сімейного затишку і потребують тепла рідних рук. Тож якось нам усім разом треба вже переломити стереотипи своєї поведінки, щоб інвалідам, яких обійшла доля, було затишно жити з нами поруч.

Гуменюк Н., гр. №19

СНІД - ТРАГЕДІЯ СУЧАСНОСТІ

СНІД не передається через дружбу. "Не будь байдужим! Хворим на СНІД потрібна твоя підтримка".

СНІД, або синдром набутого імунodefіциту - важке інфекційне захворювання, спричинене вірусом імунodefіциту людини (ВІЛ), яке пошкоджує імунну систему людини, і таким чином знижує опірність організму проти будь-якого захворювання.

Цю хворобу можна розпізнати за такими симптомами як: збільшення лімфовузлів, лихоманка, втрата 10 % ваги тіла протягом двох місяців, слабкість, але в ранній період ВІЛ - інфекції часто є безсимптомними, лікарі та інший медичний персонал можуть виявити його лише за допомогою дослідження крові пацієнта на наявність у ній антитіл до компонентів ВІЛ. Люди, які дізнаються, що вони захворіли СНІДом часто впадають у депресію, від них відвертаються інші, і для цих людей це стає великим тягарем. Цих людей починають уникати, вони втрачають сенс свого буття і не знають, як знайти вихід. Багато таких людей покінують із собою, вони не витримують такого ставлення до себе, не витримують тієї напруги, вони чекають від нас підтримки, а ми натомість відвертаємось від них. А це хвороба невиліковна, потрібно цінувати час, коли наші близькі люди знаходяться поруч. Але ж від цієї хвороби ніхто не застрахований. На даний час ця інфекція поширюється по всьому світі.

Сам по собі СНІД не є смертельною хворобою, але функціонування його вірусу у організмі людини впливає на імунну систему так, що навіть простий нежить може призвести до смерті людини. ВІЛ руйнує Т-лімфоцити, і це призводить до втрати організмом захисних реакцій, внаслідок чого активізується так звана умовна - патогенна флора організму і різко підвищується ймовірність смертельних запалювань, уражень нервової системи, розвитку онкологічних захворювань. Для того, щоб запобігти цій інфекції, потрібно уникати ситуацій, що несуть ризик зараження, таких як спільне використання голки та шприців або практикування небезпечних відносин.

На даний час під егідою Всесвітньої організації Охорони Здоров'я створена медична організація **AIDS Education and Training** з метою профілактики і турботи для людей хворих на СНІД у різних країнах Європи, Африки, Азії, Америки й Австрії.

Кожна людина, яка хворіє СНІДом потребує нашої уваги та допомоги. Потрібно пам'ятати про це завжди. Адже СНІД не передається через дружбу! А ти як гадаєш?

Матеріал підготувала
Загороднюк О., гр. № 29
За матеріалами Internet

МОЯ ВІННИЧИНА

Багата, щедра і неповторно гарна земля - Україна! В який куточок не зазирнеш - хвилююча таїна, диво.

Вінниця! Перлина Поділля! Квітучі поля, сади. Які чарівні в ньому світанки і чаруючі вечори! Які милі твоєму серцю парки і сквери! Які цікаві люди живуть! Наскільки колоритною і цікавою є його історія! Зупинившись, замислюєшся, а яка вона, моя Вінниця? Як завжди привітна, з по - київськи квітучими каштанами, з трояндовими алеями, зі старовинними вулицями, будівлями і інколи по - провінційному застарілими поглядами. Вона - справжня перлина Поділля, радо вітає усіх гостей і оберігає мешканців.

Найбільшу архітектурну і історичну цінність міста

представляє центральна вулиця Соборна. Саме на ній розташовані відомі Вінницькі "Мури" - залишки середньовічного комплексу захисних споруд для єзуїтського й домініканського монастирів. Сьогодні в них розташований краєзнавчий музей. Зараз про їх місцезнаходження знає не кожен, а раніше вони височили на пагорбі і були найпомітнішою ознакою міського центру. По праву сторону від мурів розташований костел 1610 р., по ліву - Преображенський собор. А в даліні на пагорбі видніється дерев'яна Миколаївська церква... Вишуканості і значущості місту додають будівлі міського арх-Артинова. Побудував велику кількість будинків у міста. Йдучи борній мимо-таеш увагу на лянї будинки, приміщення го готелю Якщо біля дивитись пражможна побавинну площу рною башнею динником на стінах башні видно сліди від пуль та снарядів. Як не старались фашистські загарибники, але зруйнувати таку велич їм так і не вдалось. Поруч з башнею - пам'ятка згадка про ті часи - пам'ятник загиблим воїнам...

Декілька кроків - і потрапляєш на теперішню площу Театральну, і око милується ще одним творінням мистецтва - театром Садовського з його величавими колонами, творіння архітектора Чорновола...

Далі бачимо великий парк зі скульптурами та дитячими атракціонами, закладений в 1936 році. З ним пов'язана трагічна історія. В дворі будинку, що межував з парком, відбувались масові розстріли радянських громадян у 1937 - 1938 і аж до 1941 року, а тисячі трупів вбитих ховали прямо на території парку. За часів незалежності України в ході розслідування злочинів радянської влади було ексгумовано близько 10 тисяч тіл. Як кажуть місцеві жителі: "Парк на кістках". Виходимо в самому серці міста в раніше званому районі Калічі. Зараз про нього нагадує хіба магазинчик з однойменною назвою. Від нього піднімаємось вулицею, названою ім'ям видатного хірурга М. І. Пирогова. Не можна забути про музей-садибу М.І. Пирогова, розташований в південно-західній частині міста Вінниці. Саме в цій живописній садибі під назвою Вишня, впродовж останніх двадцяти років (1861-1881) жив і працював видатний вчений, геніальний хірург, анатом, творець воєнно-польової хірургії, засновник Товариства Червоного Хреста, прекрасний педагог і громадський діяч Микола Іванович Пирогов. Неподалік облюбованої садиби, в склепі, під стінами церкви - усипальниці, збудованої овдовівшою Олександрою Антонівною і знайшов свій прихисток відомий діяч.

...Це лише маленька краплина з багатющої історії нашого міста, яку неодмінно потрібно знати.

Бойчук О. Ю

Великому Кобзареві присвячується...

В училищі 6 грудня 2010 р. відбувся I етап Міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка. У ньому взяли участь 20 учнів нашого закладу. Журі конкурсу у складі викладачів: Мазуренко С.П., Яричук Н.В., Бойчук О.Ю. визначили кращі роботи учасників. Серед них призові місця вибороли 4 учнів. Тому привітаймо переможців:

I місце - Старкова Юлія гр.(17) - викладач Ластівка І. В

II місце - Гедз Євгенія гр.(29) - викладач Бойчук О. Ю

III місце - Чорний Костянтин гр. (4), Цимлянський Олег гр.(30) - викладач Яричук Н. В

Завдання конкурсу складалось з літературної вікторини і письмового висловлювання на тему:

"Досить було однієї людини, щоб врятувати цілий світ, цілу націю".

Остап Вишня

Питання вікторини

1. Де і коли народився Тарас Шевченко?
2. Як Тарас Шевченко опинився у Вільно?
3. Коли Шевченко вперше прибув у Петербург?
4. Які твори увійшли до першої збірки Шевченка? Як вона називалась?
5. Як зустріла громадськість вихід "Кобзаря"?
6. Коли і з ким виїхав Шевченко у першу подорож на Україну?
7. Де і коли був заарештований Шевченко?
8. Чому і як покарали Шевченка за порушення заборони писати і малювати?
9. Коли і з якою метою виїхав Шевченко з Петербурга на Україну?
10. Де побував Шевченко на Україні під час третьої подорожі, з ким зустрічався?
11. На якому році життя помер Шевченко, і де його було поховано?
12. Який композитор написав близько ста мелодій на слова Шевченка?
13. В яких віршах Шевченко описує своє дитинство?
14. Назвіть перший надрукований вірш Шевченка, якими словами він починається?
15. Хто написав музику на слова "Реве та стогне Дніпр широкий"?

Критерії оцінювання

За кожну правильну відповідь на питання вікторини - 1 бал;

Творча робота - 12 балів;

Загальна кількість балів - 37.

Робота переможниці конкурсу Старкової Юлії

"Він був сином мужика і став володарем у царстві духа, - писав про Тараса Шевченка Іван Франко".

Зараз про Т. Шевченка, як про талановитого митця, художника, поета знають у кожній домівці, від маленького до великого. Кожен із нас, бодай раз у житті засинав під його вірші, балади, розповіді, які матуся вмילו приспівувала біля коліски. Тоді, під оті звуки річечок, зелених долин, лісів, які Т. Шевченко описував у своїй творчості, мені, малій, здавалось, що світ сповнений лише добротою і радістю, мені здавалось, що Т. Шевченко - це чарівник, який наділений особливою силою для здійснення моїх бажань. Але насправді він був таким самим звичайнісіньким хлопчиком, як і ми. Просто Тарас умів бачити прекрасне у всьому, він був настільки чутливим та мрійливим, що життя здавалось казкою, де можна було лише творити, творити, творити... Отак, милуючись рідними пейзажами, дивуючись їхній різноманітності та незбагненній мінливості, спостережливий хлопчик вбирав у свою душу всю оту красу, захоувався всім сер-

цем у рідний край. І, напевне, саме та мальовнича природа вплинула на формування майбутнього митця. Незмірно Шевченко любив народні пісні, яких знав без ліку. Проте найулюбленішою розрадою для Тараса були книжки, з яких він пізнавав усі глибини світу. Саме книжки розбудили у малого тягу до творчості, до писемництва. Тарас нерідко, ховаючись у бур'янах подалі від людського ока, писав, просто писав про усе побачене, про ту сіру буденність, в якій, здавалось, не було нічого особливого. Ось він, цей талант, талант бачити прекрасне. Тому особисто мені творчість Т. Шевченка найближча і найрозуміліша душі і серцю. У Тараса все було пронизано невидимою стрічкою любові та туги за рідною землею, стрічкою справжніх людських почуттів без вигадок і пафосу.

Я пам'ятаю, ще з дитинства мені подобались вірші Тараса Шевченка... Бувало, прокинувшись рано-вранці, одразу брала маленьку збірку поезій Т. Шевченка і читала, гучно читала, фантазуючи собі про тих персонажів, які поставали

переді мною у творах, про ті нелегкі часи для України. Проте це була лише уява маленької дівчинки, яка захоплювалась щирими хорошими віршами. Тому я б хотіла пригадати один із моїх найулюбленіших віршів Тараса Шевченка

МЕНІ ОДНАКОВО

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині -
Однаковісінько мені.
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять лукаві і в огні
Її окрадену збудять...
Ох не однаково мені!
Ось саме такими віршами, віршами про волю, почуття, віршами-закликами Т. Шевченко врятував цілий світ, цілу націю, яка, не маючи сил, все ж вставала і боролась, вигравала...

"Досить було однієї людини, щоб врятувати цілий світ, цілу націю".
Остап Вишня

МІЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД

Назавжди у моїй пам'яті закарбувався день, коли я вперше ступила на поріг нашого навчального закладу. Важливим кроком для мене став вибір майбутньої професії. Для кожного учня ДПТНЗ "ВМВПУ" навчання стало невід'ємною частиною життя. Так складається, що часто ми маємо дві сім'ї: моя сім'я і дитячий садочок, моя сім'я і школа, моя сім'я і навчальний заклад. Важливо, щоб ми почували себе комфортно у будь-якій з них. Наш навчальний заклад став для нас, учнів, рідним домом, місцем, куди завжди хочеться повертатись. Він навчає нас не тільки майбутній професії, а й бути людьми, відповідальними, чесними, цінувати дружбу, бути готовим прийти на допомогу, вміти вибачатись і вибачати іншим. Фундамент майбутнього життя ми закладаємо в училищі. Саме наше училище має для цього усі умови. Воно є новим світом, створеним для учнів, які мають намір отримати професійні навички у майбутній професії.

Директором навчального закладу є Дмитрик Олександр Дмитрович, який пройшов великий шлях до успіху. Ще з перших днів я захоплювалася цією унікальною людиною і нашими викладачами й майстрами виробничого навчання.

Перший мій успіх - це вступ до училища - перша подолана сходинка життя, перша перемога. Із цією перемогою в мене почалося нове життя. Дуже щільний і серйозний графік, який не залишав часу для нудьги. Саме училище - це храм краси, добра і професійності, які створені Олександром Дмитровичем та його високопрофесійною командою педагогів, вихователів, обслуговуючого персоналу. Кожного дня, з самого рання нас зустрічали усміхнені викладачі, майстри виробничого навчання, вихователі, які випромінювали світло, заряджали нас енергією на цілий день роботи. Вчителі ніколи не принижували учня. Хто завжди допоможе, підскаже, наставить на правильний шлях - звичайно, вчителі. А класний керівник і майстер виробничого навчання постійно надихали нас до нових здобутків.

В училищі працюють гуртки: вокально-інструментальний, хореографічний, сольного співу, художнього читання, декоративно-вжиткового мистецтва, а також є спортивні секції: з футболу; волейболу; баскетболу; з настільного тенісу; легкої атлетики і із силової гімнастики. Все це захоплювало мене і кожного учня училища. Виховання красою і спортом тут на найвищому рівні. Директор потурбувався, щоб кожен учень мав змогу проявити себе в мистецтві, або в спорті.

Немало уваги приділяється й формуванню національної свідомості. В училищі проводяться заходи, де учні виступають й розповідають про свій край, захищають дослідницькі роботи, беруть участь у конкурсах фахової майстерності.

По закінченню училища значна частина учнів продовжує своє навчання у різноманітних ВНЗ України. Нашими викладачами і майстрами була створена міцна платформа для майбутнього життя, розвитку, а також закладені основні принципи людяності, працелюбності, виховання, національної свідомості й любові до життя. Тому учні нашого училища, виходячи у Великий світ, багато в чому відрізняються від дітей зі звичайних шкіл.

Я пишаюся тим, що навчаюся саме в цьому навчальному закладі. Тут відроджені національні традиції, він став скарбницею духовних, культурних та розумових надбань, які дають змогу вступити в нове доросле життя.

Наумова Олена, учениця гр. № 11

НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ У СУЧАСНОМУ СВІТІ - ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ

У чому цінність людського життя? В кожному питанні ховається відповідь на нього. Тому, що життя - це і є цінність... Хіба не чудово бачити цей прекрасний пухнастий сніг за вікном, не звертаючи увагу на те, що на ранок лишаються лише брудні калюжі. Грітися від свічки, не зважаючи, що на вулиці - страшенний холод, читати цікаву книжку, малюючи в уяві нові кадри. Чути улюблену музику а, може, й просто тишу, голос рідної людини чи дитячий сміх. Дивитися на щирі, такі потрібні посмішки, даруючи гарний настрій оточуючим. Вдихати запах улюблених парфумів, торкатися ніжної шкіри іншої людини, обіймати, цілувати. Працювати, думати, йти вперед. Вигадувати мрії та виконувати їх. Сходити з розуму і прикрашати життя позитивом. Любити людей, природу, Батьківщину, життя. Втомлюватися, падаючи з ніг. Лежати, насолоджуючись відпочинком... Бачити сни, тимчасово перебуваючи у казці. Вставати і далі йти. Одним словом, перетворювати всі мінуси на плюси. У цьому полягає вміння цінувати, розуміти всю справжність життя. Звичайно ж, цінності у кожного свої, але вибирають їх із загального переліку... Не можна розкисати і вважати життя поганим. Це несправедливо по відношенню до нього. Всього біль та всі випробування - для того, щоб навчитися цінувати щастя та берегти його. А зло - для підтримки життєдіяльності добра. Просто межа між ними настільки тонка, що так легко заплутатися у лабіринтах долі та перестати відчувати насолоду від всього хорошо-

го, що є...

Яке щастя - мріяти, уявляти! Адже, життя можна зробити казкою власними руками, доклавши лише трохи зусиль!

Так, не кожен із нас народжений філософом чи мудрецем, щоб осягнути сутність життя... Але спробувати ніхто не забороняє. Принаймні, це робить його простішим та більш захоплюючим. Щастя ховається всередині кожного з нас, просто треба вміти бачити його. Ось і є цінність життя. Того справжнього неосяжного життя, яке можна побачити навіть у дрібницях: посмішці коханої людини, яскравій веселці після дрібного дощика, дружніх обіймах, дитячому віршику для улюбленої мами... Проте, людині, напевно, ніколи не збагнути такого механізму, і нам залишається лише чекати і радіти цьому.

Одна мудра людина сказала: "Те, що було вчора - минуле; те, що сьогодні - життя; те, що буде завтра - сновидіння". Життя неозоре, і, хоч на ньому бувають і чорні плями, воно варте того, щоб боротися за нього. Живи так, мов завтра вже не настане, і цей момент може бути останнім. І тоді ти зможеш зрозуміти ціну справжнього людського життя, зрозуміти ціну втрат і перемог, силу кохання і дружби, сум втрат і зради. А поки... а поки залишається йти вперед, мружачись від яскравого сонця, йти вперед і не відступати від перешкод. Десь там, далеко звідси, закінчується шлях нашого життя....

Старкова Юлія, гр. № 17

ЧИ ІСНУЄ УНІВЕРСАЛЬНА ФОРМУЛА ЩАСТЯ?

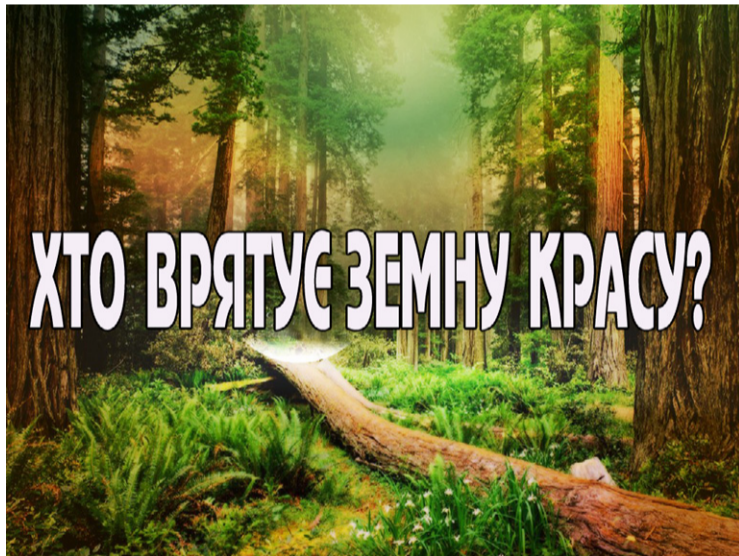
Насправді, що для кожного з нас щастя?

Для когось це багато грошей та коштовностей, шикарних машин та будинків, а особисто для мене щастя - бачити дорогих для мене людей усміхненими, ніжнися під першим весняним промінням, вдихати прохолоду чистого повітря та аромат перших квітів. Щастя бігати босоніж по ранковій росі, яка упала з сірого пухнастого туману. Щастя дивитися на зорі, що розсипались, мов безліч стразів на чорну шаль ночі. Щасливим моментом є процес спостереження, як земля змінює свій одяг: з білого на зелений, з зеленого на багряний, жовто-зелений та коричнево-червоні кольори.

Щастя - це коли ніжний паросток пробивається крізь міцний асфальт. Щастя бачити молоду матір, яка тримає на руках свого первістка і радіє

У нинішню передзимову пору, коли опало листя з дерев і чагарників, лісові насадження мають непривабливий і жалюгідний вигляд. Кожен із нас, подорожуючи автошляхами звертає увагу на великі гасла, встановлені на видних ділянках ландшафтно-місцевості:

"Бережіть ліс від пожеж", "Ліс - легені планети", "Ліс - багатство народу" тощо. В останні роки помічаємо біля зелених масивів ще й благальні щити з текстом: "Люди, схаменіться, не засмічуйте красу лісів!". Нині зелені масиви перетворились не на чудові місця відпочинку з чистим повітрям, а на суцільні звалища різного сміття з поліетиленовими пакетами, пляшками, іржавими банками, будівельним брухтом, ганчір'ям, старим взуттям. І над усім цим - сморід.

Ми всі дуже добре знаємо, як поводитись, щоб не нанести збитку природі, і багато говоримо про її захист. Але треба кожному почати з себе, душею відчувати єдність з природою: бути обережним в лісі, щоб не зламати гілку, бо дереву боляче, воно живе; не залишати після себе сміття, бо землі боляче переносити таку неповагу до себе (скло, пляшки не перегнивають і залишають виразки на тілі землі); обережно поводитись із вогнем, бо він може знищити цілі лісові масиви, поля. Людина особлива своїм розумом, щирим серцем. Тож збережемо кожне гніздечко, не дозволимо вбивати птахів і тварин, не винищимо рибу.

Людина та природа - поняття взаємопов'язані та взаємозалежні, адже людство існуватиме доти, доки існуватиме природне середовище. Створюючи загрозу природі, ми загрожуємо самим собі. В. Сухомлинський писав із цього приводу: "Поняття "природа" - єдине ціле. У цьому своя гармонія та постійність, взаємозв'язки та залежності; вона - джерело буття й суть буття, вона єдина й нерозривна з людиною. Кожний з нас - природа, що стала людиною. Людина доти могутня й непереможна, доки вірна законам природи - пізнаним і непізнаним, не нею встановленим... Активно впливати на природу, але залишатись її сином, бути вінцем її творіння та володарем її сил, по-синівськи бережливо ставитись до неї - ось яку позицію нам треба займати у процесі взаємодії з природою..."

Станьмо розумними господарями на своїй землі, і давайте будемо пам'ятати, що екологічне забруднення, як ланцюгова реакція, може призвести до екологічної катастрофи.

Викладач Нагірна Т.В.

його першій посмішці. Щастя бачити здоровою свою родину та багатою і процвітаючою рідну батьківщину. Щастя - просто жити, жити так, ніби через 10 секунд ти помреш і не жалкувати, що в тебе таке життя. Щастя мати вірних друзів, які можуть підтримати в важку хвилину та порадіти за твої успіхи. Щастя просто мріяти та дарувати людям радість. Це момент, лиш в який ти відчув найвищий порив почуттів. Це просто кохати - бачити в очах коханої людини не чорну та байдужу пустоту, а відблиск свого відображення. Все це і є справжнє людське щастя, що творить нас як людей, людських щирих та добрих, здатних не тільки отримувати, а й віддавати щось на заміну, і нехай це не матеріальні цінності, досить просто посміхнутись та подякувати, адже це є запорукою щасливого сус-пільства.

І от для того, щоб дізнатися, що для кожного члена суспільства є причиною щастя, ми провели опитування серед людей, що відрізняються за статусом, сімейним станом та віковою категорією

Анна, 36 років - домогосподарка: "Щастя для мене бачити свою родину здоровою та життєрадісною та радіти кожному їхньому успіху".

Вікторія, 17 років - студентка: "Для мене щастя - відчувати підтримку своїх друзів, і разом з ними прагнути до високих досягнень у майбутньому".

Ганна Михайлівна, 45 років - успішний підприємець: "Мій успіх та досягнення родини, розвиток власної справи та процвітання бізнесу - є моїм найбільшим щастям"

Михайло Іванович, 65 років, пенсіонер: "Щастя - бути потрібним державі та виховувати своїх внуків".

Матвій, 5 років: "Щастя - кататися на санчатах, відпочивати на морі, їсти морозиво та мати багато іграшок ..."

Можливо, питання про щастя здалося Вам банальним, тому що сьогодні людей хвилює скоріш не те, що таке щастя, а як його досягти? Чи існує якась універсальна формула щастя, яку, якщо правильно створити, можна забезпечити себе щастям на все життя?

Напевно ви погодитесь, що у кожного своя формула щастя, тому хтось може радіти усіляким дрібницям і мати чудовий настрій лише від погляду незнайомця чи тим більше коханої людини. Радійте, адже маленький позитив притягує більший, таким чином утворюється велике коло щастя. Потрібно виявити своє, хоча б маленьке щастя, і користуватися ним у випадку невдач. Для когось це можуть бути друзі, когось врятує природа, а для інших - це музика.

Непотрібно шукати щастя десь осторонь, придивіться до себе, пориньте у свою суть і хоча б усно опишіть своє щастя. Мені завжди допомагають слова "наші думки - це план наших дій". Тому важливо навіть у мріях малювати своє щастя.

Радій, що ти живеш, тому що життя одне!!!

Лиса О., Савлук Ю.

ДОЛЯ ЧИ ЗБІГ ОБСТАВИН?

Життя іноді здається таким дивним. Ми дивимось на нього то з гори вниз, то навпаки, а насправді, в обох випадках бачимо одне й теж саме, чого вже ніколи не зрозуміємо. Мені завжди було цікаво, чи кожен, так само, як і я, задумується про такі дивні, схожі речі, як доля та збіг обставин. Чи всі ми помічаємо цей дивний слід у нашому житті, а, може, це лише мені так здається? Я не маю відповіді на це запитання, лише кілька припущень, та й тих навряд чи вірних. І вже сотні тисяч разів я замислюсь над тим, що досі не дає мені спокою. Чи існує взагалі доля? Чи все наше життя - цілковитий збіг обставин? Я так хочу мати хоча б одну логічну відповідь на ці питання, але з кожним днем я все більше сумніваюсь в тому, що хтось коли-небудь дасть мені ці відповіді. Правдивою була й думка про те, що люди далеко не всі сильні, а навпаки слабкі створіння, які так часто потребують підтримки від інших собі рівних створінь.

Хто б міг подумати, що все наше життя заплановане кимось заздалегідь. Як таке можливо? Люди вже багато років говорять, що кожному призначений певний час перебування на цій землі. А до чого ж тоді те, що кожен сам собі будує так звану долю? До чого всі наші обережності, старання, спроби влаштуватись якомога зручніше у цьому житті? До чого все це, якщо десь написано, що твій час мине завтра? Люди бояться смерті, не тому, що це може бути боляче фізично, а тому, що біль втрат найсильніший. Бо коли відбирають єдине і найдорожче - зникає все, залишається лише біль.

Я, без зайвої думки, ніяк не змирюся з цим... який найдовший термін можна витратити на пошук відповідей? Так, щоб не згаяти на нього усе своє життя...

Васильєва Іра, учениця групи №28.

МОЇ ПРАВА

З давніх-давен людина прагнула користуватись правами, необхідними для нормального способу життя. Їй хотілось мати право на землю, право на волю, право на власний будинок. Однак пройшло чимало часу, перш ніж людина отримала ці права.

Найперше право, яке дали мені батьки, це право на моє ім'я. Для мене воно найкраще, найрідніше, найдорожче, бо воно було вибране батьками, які люблять мене, свою дитину. А поряд з ім'ям прізвище, яке носили з гордістю батьки й передали у спадок для мене. Мій обов'язок - не зганьбити честь роду, не сплундрувати його чесного імені.

Найбільше право, яким користуюсь я і мої ровесники, - це право на отримання освіти, яке зафіксоване у статті 53 Конституції України. Звичайно, для того, щоб здобути міцні знання, необхідно багато працювати. Це важка наполеглива праця щоденно. Це долання крок за кроком неприступних вершин, це відкриття таємниць навколишнього світу, це розуміння законів і алгоритмів. Це приносить радість, насолоду, бо розумієш, що для майбутнього держави потрібні високоосвічені люди, з великим багажем знань, інтелектуальним розвитком.

А ще я маю право вільно висловлювати свою думку, право на вільне спілкування, право на свободу совісті. Приємно відмітити, що у стінах нашого училища викладачі заохочують до роздумів, власних суджень, цінують цікаві й змістовні міркування, спонукають до суперечок. Адже, як говорять, в суперечці народжується істина.

Так, народившись, людина отримує право на життя та поряд з цим, їй дано і велике право залишити добрий слід на землі. То ж дбаймо про рідну землю, щоб вона квітла, як пишний сад, любимо той край, де народились. Поспішаймо творити добро, частіше усміхаймось один одному, говоримо теплі й ніжні слова, будьмо щедрими на щирість, доброту, з чистим сумлінням зустрічаймо світанок, будьмо гідними високого імені - Людина.

Джегерук О., учениця гр. № 19

ИСТИНА

Истина часто бывает настолько проста, что в неё не верят

Іноді не помічаєш, як дорогі тобі люди повертаються до тебе спиною. В очі дивляться з такою, здавалось, добротою, а за спиною все стає по-іншому. То чому я постійно питаю себе одне і те ж саме? Кому я потрібна? Кому можна і слід довіряти? Хто є істинно щирим? На це питання я маю дві відповіді: Господь і Мама. Інші просто ховаються під масками доброти. Я не хочу, щоб усе так продовжувалось, бо на моєму обличчі намертво приклеєна така ж маска, та її не бачать люди, які ходять без масок. Ось такий бал-маскарад маємо у сьогоднішньому житті.

Ми не серця, розкриті перед небесами, ми не хмари, що плывуть безгрішно... Ми підлі зрадники, що при першій можливості падають на коліна перед образами. А Господу соромно дивитись на нас, боляче дивитись на наші вчинки...

Господи, прости... від свого імені прошу за весь рід мій, а хто не грішив, таких немає...

Сьогодні мій ранок почався сльозами. Як же боляче було чути ці слова від людей, окрім яких нема куди більше піти. В такі моменти хочеться зникнути назавжди, не залишаючи й сліду, щоб більше ніхто не пам'ятав про мене. Їх думки, слова, погляди - душать мене з середини... Я не змогла переступити через свою образу, що безумовно є гріхом, тому пішла геть... Пішла туди, де мене теж не рахують, де ще майже не чекають. А могло б бути все інакше... Лише один квиток, і я була б там, де мене досі люблять зі всіма моїми масками, чекають, пам'ятають... Я обов'язково повернусь туди, але зараз мушу до кінця пройти тест на міцність, перевірити, чи готова я до того життя, яке називають дорослим.

Я знову хочу стати справжньою, нарешті здерти з обличчя свою "маску підлості", яку так часто називаю в голос "маскою щирості". Я хочу повернутись додому, як би довго не довелось йти, і стати кимось важливим, значущим, хоча б для когось...

А зараз мушу вчитися, вчитися на власних помилках, вчитися того, чого не навчить жоден учитель, вчитися жити...

Ти не хвилюйся, мамо... Я знаю, що буде важко, але лише так я зможу, хоч на десятину, стати схожою на тебе. Щоб стати для тебе тим, ким ти є для мене. І коли сонце буде повільно сходити на небо, дивись у вікно, в один зі світанків, я повернусь додому...

*Васильєва Іра,
учениця групи №28.*

20 грудня відзначають своє професійне свято ті, хто, одягнувши міліцейські погоні, обрали не легку, повну ризику, але вкрай необхідну для миру та спокою громадян службу, хто, незважаючи на тяжкий "міліцейський хліб", захищає нас від зла у спекотну днину, і в лютий мороз, йдучи в непримиренний бій в ім'я Добра...

Це одне з небагатьох професійних свят, яке завжди відзначається всенародно, з шаною і любов'ю. Незважаючи на те, що міліцію часто критикують, іноді й досить гостро, люди знають, що в разі загрози їхньому життю, здоров'ю, добробуту вони звернуться саме до міліціонера.

Сьогодні це - самодостатня правоохоронна структура, яка стоїть на варті правопорядку, інтересів громадян і держави. Суспільство цінує зу-

силля правоохоронців, завдяки яким Україні за минулі роки вдалося уникнути серйозних соціальних конфліктів і потрясінь.

Вибір професії міліціонера означає готовність до труднощів, пріоритету службового обов'язку перед власними інтересами й проблемами родин, а головне - до зустрічі з небезпекою. За роки незалежності при виконанні службових обов'язків в Україні загинуло 974 людини та поранено 6893 праців-

ника МВС, у тому числі при виконанні обов'язків з охорони громадського порядку і боротьби зі злочинністю загинуло 290 та поранено 4640 чоловік. Подвиг тих, хто віддав життя, захищаючи громадян, назавжди залишиться в пам'яті народу."

Хочемо привітати всіх співробітників МВС, їхні сім'ї з цим святом, побажати їм, щоб вони повертались зі служби живі і здорові.

Зичимо всім співробітникам міліції міцного здоров'я, витримки, спокійних чергувань, особистого щастя, розуміння, душевної теплоти та любові від близьких людей.

Щастя Вам!

Підготувала майстер в/н Захарчук Л.М.

ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ

6 грудня - День Збройних Сил України. Незважаючи на досить невелику офіційну історію українського війська, справжній вік Української армії сягає кількох століть, а її бойові традиції формувалися у важких кривавих війнах і конфліктах від Київської Русі до Великої Вітчизняної війни. І сьогодні солдати і офіцери Збройних Сил України гідно продовжують традиції своїх дідів і батьків. Не всі нині, на превеликий жаль, розуміють значення власної армії, призначення якої - захищати суверенітет та незалежність держави від зазіхань зовнішніх агресорів. "Бажаєш жити в мирі - готуйся до війни", - говорить мудре народне прислів'я. Армія - це один із основних елементів стабільного і впевненого розвитку Української держави, а тому й рівень забезпечення військових має бути відповідним до покладених на них завдань.

Саме цього дня у військово-спортивному святі, що проводилося на базі ЗОШ №6, брали участь учні ДПТНЗ "ВМВПУ", а саме: Гаврилюк Антон

і. № 4), Бей Максим (гр. № 6), Усатюк ргій (гр. № 6), Романо Ігор (гр. № 6), Іоус Володимир (гр. № 8), Тітов Андрій і. № 8), Бурлачук Олександр (гр. № 13), Ічич Михайло (гр. № 13), Пшеничний 'алій (гр. № 13), Тишкін Артем (гр. №), Медвідь Віталій (гр. № 28), Довгань адислав (гр. № 35), Поважук Назар (гр. 41), учні гр.№ 45 у повному складі.

Програма військово-спортивного захопередбачала проведення конкурсу пісні строю, де від імені нашого навчального кладу виступили учні групи № 45; ортивні естафети, у яких наші учні виситили достойно, продемонструвавши викий рівень фізичної підготовки, мораль-вольових якостей та командного духу (зокрема, у конкурсі підтягувань наша збірна у кількості 10 учасників у сумі підтягнулась 205 разів). Загалом результатом змагань між учнями ЗОШ №6 та учнями ВМВПУ була визнана нічия.

Цікавою виявилась і розважальна програма заходу, організована силами колективу ЗОШ №6, представлена танцями зі шляпами, номерами художньої самодіяльності та танцем із вогнем. Незабутне враження справив на гостей та учасників дійства символічний дракон.

За відгукками учасників та запрошених гостей свято вдалось на славу. Директор ЗОШ

№6 Титова Н.А. висловила задоволення з приводу розпочатої традиції спільних заходів між ЗОШ № 6 та ДПТНЗ "ВМВПУ" і сподівання на подальшу співпрацю із нашим навчальним закладом у організації виховних та культурно-масових заходів.

Ми радо прийматимемо учнів ЗОШ № 6 в стінах навчального закладу!

На завершення щиро вітаємо всіх чоловіків з Днем Збройних Сил України та бажаємо усім незламної волі в подоланні труднощів військового буття, надійного родинного тилу, богатырського здоров'я та звершення всіх мрій і побажань.

Вчитель фізкультури Петелько В.В.

ДОСЯГНЕННЯ, ЗДОБУТІ НАПОЛЕГЛИВОЮ ПРАЦЕЮ

На початку грудня у м. Євпаторія відбувся Чемпіонат України з плавання. Вінницьку область на ньому представляв учень групи №4, кандидат у майстри спорту України - Кобися Микола, який нагороджений 2 срібними та 1 бронзовою медалями, а також 3 дипломами призера.

Ми вирішили запитати самого Миколу, яким же чином йому вдалось у 16 років вже тричі бути чемпіоном України, двічі бути спортсменом року і займати призові місця на всеукраїнських змаганнях з плавання.

Кореспондент. Як давно ти займаєшся плаванням і наскільки серйозно?

Микола. Плаванням я займаюсь з першого класу. Спочатку заняття проходили у басейні СКА, що розташований по вул. Фрунзе, але через декілька років басейн був закритий на ремонт і групи дітей, разом із тренерами перейшли займатись у басейн Палацу дітей та юнацтва. Першим і єдиним тренером зі спортивного плавання для мене був і є дуже чудова людина, професіонал своєї справи - Коваль Сергій Георгійович. Тренуюсь серйозно - шість днів на тиждень. Вихідний лише у понеділок. У суботу та неділю тренування розпочинаються о 6 год 30 хв ранку і тому, щоб вчасно добратись зі Старого міста доводиться прокидатися о 5-30 год ранку. І це же протягом майже 10 років. Тренування тривають круглий рік. Влітку тренуємось на відкритих майданчиках на березі Південного Бугу кожного дня по 3 год, інколи по 2 рази на день. За час тренування пропливаю 6 - 8 кілометрів, а крім цього є ще обов'язкові щоденні заняття у спортивному залі на тренажерах та розминка.

Кореспондент. У яких змаганнях ти брав участь і наскільки результативно?

Микола. Змагання проводяться досить часто. Це обов'язкова здача нормативів кожного кварталу та наприкінці року, адже від цього залежить, у якій групі займаєть-

ся плавець - спортивній чи загальній. Двічі на рік проводяться змагання у Палаці дітей та юнацтва між тими, хто відвідує спортивні секції і, майже кожного місяця, відбуваються змагання між командами з інших спортивних клубів нашого міста та різних міст України, Молдови, Польщі. Їздимо на змагання до Хмельницького, Тернополя, Тирасполя, Миколаєва, Євпаторії та інших міст України. У Миколаєві та Євпаторії проводяться чемпіонати України з плавання та змагання на Кубок України. На них можна потрапити лише за персональними запрошеннями від Федерації плавання.

Результати у мене досить вагомі: я маю 12 медалей з чемпіонатів України з плавання та змагань за Кубок України, серед яких 5 золотих, 4 срібних та 3 бронзових; виконав норматив кандидата у майстри спорту України з плавання; маю 12 дипломів призера чемпіонатів України та 2 грамоти Вінницької міської ради за вагомий особистий внесок у розвиток і популяризацію фізичної культури і спорту в Україні, досягнення високих спортивних результатів, прославлення м. Вінниці на державному та міжнародному рівнях, які особисто вручав міський голова В.Б. Гройсман.

Кореспондент. Які плани на майбутнє?

Микола. Навесні у Миколаєві буде проходити першість України, на яку я вже отримав офіційне запрошення. Є величезне бажання виконати норматив майстра спорту і увійти до складу збірної України з плавання, щоб вийти на міжнародний рівень змагань. Тому обов'язково буду наполегливо працювати, тренуватись, адже свідомо розумію, що без щоденної важкої праці у спорті неможливо досягти значних результатів.

Кореспондент. Ми бажаємо тобі здійснення усіх мрій!

Дриманова А.А

МАТЕМАТИКА ПРОТИ КУРІННЯ

22 листопада була проведена виховна година на тему "Математика проти куріння", присвячена Міжнародному дню без куріння, на якій були присутні учні груп №30 та №29. Мета даного заходу: показати через сатиру і гумор згубний вплив куріння на підлітковий організм; допомогти дітям розвивати в собі звичку до здорового і творчого способу життя, на конкретних прикладах довести згубний вплив на організм людини нікотину.

Деколи переконати курця кинути цю шкідливу звичку буває дуже складно. Сьогодні мені не хочеться читати вам нотації про шкідливість куріння, а ми разом з вами поміркуємо над деякими фактами згубного його впливу з погляду математики. Чому ми розмовляємо сьогодні про проблему куріння? Та тому, що вона існує і в нашому навчальному закладі. Курці оточують нас на кожному кроці. За даними статистики близько 43% населення України палить. Прикро дивитися, як наші діти затаюються щоранку їдким димом у дворах.

Викладач математики Капітанчук В.О.

ЗАПРОШУЄМО ДО УЧАСТІ У ПРОЕКТІ "МАТЕМАТИКА ПРОТИ КУРІННЯ"

Хочеш жити - кидай палити!!! Якщо ви палите, не думайте, що вас не торкнуться негативні наслідки від куріння! Ви - не виключення і живете, як і всі організми, за законами природи. Кожна сигарета відрізає шматок від відміряного вам відрізка життя, чи варто продовжувати?

Не допусти, щоб тютюн перешкодив тобі реалізувати свої можливості і постав велику жирну крапку. Адже твій вибір - ніколи не починати!

Запрошуємо всіх бажаючих до співпраці в проекті "Математика проти куріння"

Керівники проекту Капітанчук В.О., Бондарчук М.В.

Потрібно знати кожному

- якщо людина палить в день від 1 до 9 цигарок, то скорочує своє життя в середньому на 4,6 роки в порівнянні з некурцями; якщо палить від 10 до 19 цигарок, то на 5,5 роки; якщо викурених від 20 до 39 цигарок - на 6,2 роки.

- у процесі термічного розкладання нікотину і інших речовин, що містяться в тютюні, утворюється від 900 до 1200 твердих і газоподібних з'єднань.

- у димі тютюну міститься більше 30 отруйних речовин: нікотин; вуглекислий газ; окис вуглецю; синильна кислота; аміак; смолянисті речовини; органічні кислоти та інші.

- одна викурена цигарка нейтралізує та знищує 20% вітамінів, тобто 25 міліграм. Недолік вітаміну викликає підвищену стомлюваність при розумовій роботі, болі в кінцівках, безсоння, посилене серцебиття.

Інформацію підготувала учениця групи № 29 Волошина Юля

Підраховано:

- Населення земної кулі щорічно викурює 12 бильйонів (1012) цигарок.

- Загальна маса недопалків, що кидаються, де попало, досягає 2520000 т. Мерія Парижа бореться з недопалками. У 2006 році штраф за кинутий повз урни недопалок складає 183 євро. Це покарання не залежить від того, житель це Парижа або турист.

- Ті, що палять щорічно "викурюють" в атмосферу 720 тонн синильної кислоти, 384000 тонн аміаку, 108000 тонн нікотину, 600000 тонн дьогтю і більше 55000 тонн чадного газу і інших складових частин тютюнового диму.

- Протягом 30 років курець викурює приблизно 20000 цигарок, або 160 кг тютюну, поглинаючи в середньому 800 г нікотину

Дослідження провела учениця групи № 29 Гладка Катя

Людині дано життя...здоров'я.. щастя. Кожен хоче жити. Кожен хоче бути повноцінним і здоровим. У цьому, на мою думку, заключається секрет щастя. Куріння шкідливе для здоров'я. Чому ж ми шкодимо своєму щастю? Я хочу брати участь в проекті, тому що мені відомо багато шкідливих чинників, яких завдає куріння. Я сама не палю і хочу щоб учні, з якими я навчаюся, також не мали цієї шкідливої звички. Запрошую всіх бажаючих до участі у проекті.

Трембачук Марина учениця гр №29

"Хоча й кажуть, що куріння - це власний вибір кожної людини, я не погоджуюсь. Людина робить цей вибір абсолютно несвідомо, під впливом багатьох факторів із оточення. Коли людина запалює свою першу сигарету, вона не бачить конкретно, що відбувається з її організмом. Я думаю, якби їй це відразу показували, коли пропонують закурити, в нас було б набагато менше курців. В курінні, як на мене, просто немає сенсу! Вибір вести нормальне здорове життя має починатися з сім'ї. Я пам'ятаю, як мій батько ще в дитинстві сказав мені, що курити - це погано. Тому нашій молоді, як майбутнім батькам, слід задуматися, який приклад вони показуватимуть своїм дітям. Я намагаюся уникати місць, де курять, але це дуже важко в Україні. У багатьох кафе, громадських місцях курять. Іноді це просто обурює!

Сіранчук Юрій, гр.№ 38

ПОХІД ДО ТЕАТРУ

17 листопада 2010 року учні групи з вадами слуху №9 разом із класним керівником та сурдоперекладачем відвідали Вінницький музично-драматичний театр ім. Садовського. Вони переглянули спектакль-комедію "Гарнір по-французьки". Для багатьох учнів це був перший у житті похід до театру. Учні були приємно вражені грою акторів та постановкою п'єси, адже театр збагачує їх мову новими словами і виразами, розвиває емоційно: (учень вчиться відчувати чужі почуття, співпереживати) та заохочує корисно та цікаво проводити дозвілля, розвиває естетичні смаки. А інтерес, у свою чергу, примушує глядача не просто прийти в театр споглядати ті чи інші сюжетні колізії, а дає поштовх до роботи думки. Це перегляд та осмислення сучасних проблем суспільства. Це неприховані емоції.

Ось що про відвідування театру можуть сказати самі учні:
Бойчук Михайло: "Я досі знаходжусь під великим враженням від цього спектаклю. Коли перекладач нам запропонував сходити до театру, мені не хотілося, але відмовитись я не міг, і ось я вперше познайомився з театром. Спектакль "Гарнір по-французьки" мені дуже сподобався - я був у захваті від гри талановитих акторів. Хотілось би ще раз сходити до театру".

Боднар Антонина: "Зізнаюся, що я йшла до Вінницького музично-драматичного театру ім. Садовського на виставу "Гарнір по-французьки" із певними острахом, спричиненим тим, що ніколи не відвідувала театри, і вважала їх нудними, а час проведений у театрі - змарнованим; і гарною відмовкою було те, що я не чую. На щастя, у даному випадку я не могла відмовити і не жалкую, оскільки комедія мені дуже сподобалася. На мою думку, у наш час мало молоді ходить до театру. Я рада б учням нашого училища сходити до театру і отримати від цього велике задоволення".

Виноградов Євген: "Попри всі негаразди, пов'язані з віянням нової епохи, театр продовжує плідно працювати і розвиватись на полі духовного збагачення людини. Цей живий організм ніколи-ніколи не зупиниться, бо вбирає усі попередні надбання, але водночас залишається експериментальним. Якщо театр і може чимось допомогти людині, то це зробить її трішки кращою і щасливішою. Хай це будуть сльози, сміх чи роздуми, але байдужою вона не залишиться. Мені відвідування театру дуже сподобалося".

Мізерія Датина: "Вистава, яку ми дивилися із групою, мала назву "Гарнір по-французьки". В театрі нам всім дуже сподобалося. Вистава тривала 2 години і вони промайнули, як одна мить. Герої грали свої ролі так переконливо, що все відбувалося, як у справжньому житті. Найбільше мені сподобалася головна героїня - Жаклін. Дуже комедійно грав роль її коханець - Роберт.

Навчання в училищі, дає нам не лише можливості отримати знання, але й цікаво провести своє дозвілля".

Переглядаючи гру акторів, ми занурюємось у їхній світ, співпереживаємо з ними, поділяємо їхні почуття. На сцені ми впізнаємо себе, свої риси характеру, свою поведінку, або навпаки, замислюємось над поведінкою "людей сцени". Ми переглядаємо інсценізовані уривки життя, робимо висновки, змінюємо погляди, ігноруємо. На сцені йде переродження нашої душі.

Тож ходіть до театру та збагачуйте свій внутрішній світ!

Бондаренко Л.Є.

ЯЛИНКА-КРАСУНЯ, ЗВІДКИ ТИ?

До Різдва готуються довго і ретельно. Це єдиний привід, коли навіть найскупіші люди щедро витрачаються на подарунки рідним і близьким. Вулиці і будинки перетворюються на строкаті святкові атрибути зимового свята.

Майже жодна родина на всій планеті в ці дні не обходиться без прикрашеної новорічної ялинки. Так повелося здавна.

За деякими достовірними даними, перші різдвяні ялинки з'явилися в Німеччині у VIII столітті. Однак людство не відразу стало прикрашати це дерево. Та й у дім ялинка прийшла не відразу.

Традиція ставити й прикрашати в домі зрубаним ялинкам з'явилася дев'ятьма століттями пізніше. А спочатку усе було з точністю до навпаки. Різдво в Німеччині відзначалося саджанням молодих ялин.

Перше згадування про ялину пов'язане з ченцем Святим Боніфациєм. Боніфаций читав дрідам проповідь про Різдво. Щоб переконати ідопоклонників, що дуб не є священним і недоторканим деревом, він зрубав один з дубів. Коли зрубаний дуб падав, він повалив на своєму шляху усі дерева, крім молоді ялини. Боніфаций представив виживання ялини як диво і вигукнув: "Хай буде це дерево деревом Христа!" Так ялина стала священним деревом Христа, пов'язаним з його народженням.

Тим часом трактування дерева як символу життя - традиція, давніша ніж християнство, і не належить до якоїсь певної релігії.

Задовго до того, як люди почали святкувати Різдво, жителі Древнього Єгипту в грудні, у найкоротший день року, приносили зелені пальмові гілки в свої домівки як символ перемоги життя над смертю. Римляни на честь бога землеробства прикрашали будинки зеленим листям під

час зимового свята Сатурналій. Лука під час свята зимово-дерево з червоними яблукми відзначалося 24

Але повернімо-це згадується в встановлені об-рати тільки одна

У XVII столітті сюдженим атри-динавських крашалася з кольорового лоченими при-наряджати ревом, обвіша-

Успіх Різдва-країнах був те, що сам традицію за-свічки. Одно-му, складаю-у верховіттях іння. Щоб ву картину ялинку в го-її гілках

Однак но, занадто німецькі ти порожності

мініти фрукти й інші громіздкі прикра-

Своєю популярністю в Англії Різдва ялинка зобов'язана німецькому принцу Альбертові, чоловіку Королеви Вікторії.

У XVII столітті німецькі іммігранти привезли традицію Різдяної ялинки в Америку.

Перші вуличні Різдяні ялинки з електричними гірляндами з'явилися у Фінляндії тільки в 1906 році.

Жреці-друїди вішали на дубові гілки золоті яблукми сонцестояння. У Середні віки вічнозелене луками було символом свята Адама і Єви, грудня.

ся в Німеччину. Вже 1561 року (про одному німецькому джерелі) були меження: у Різдво в домі може сто-ялинка.

Різдяна ялинка вже була розпов-бутом Різдва в Німеччині і скан-країнах. На той час ялинка при-фігурками й квітами, вирізаними паперу, яблуками, вафлями, позо-красами, цукром. Сама традиція ялинку пов'язана з райським де-ним яблуками.

ної ялинки в протестантських чималим завдяки легенді про Мартін Лютер започаткував палювати на ній на Різдво го разу ввечері він ішов додо-чи проповідь. Мерехтіння зірок ялин вселило йому благогов-продемонструвати цю чудо-своім рідним, він поставив ловній кімнаті, приладнав на свічки й запалив їх.

такий вантаж був, безумов-важкий для дерева, тому складуви почали виготовля-сяльні ялинкові іграшки, щоб за-

си.

Статтю підготував учень гр.13 Кукал Ігор

Новий рік - свято, яке відзначається багатьма народами відповідно до прийнятого календаря і наступає в момент переходу останнього дня року в перший день наступного року.

У більшості давніх народів святкування Нового року збігалось з початком відродження природи й присвячено, як правило, до березня. Всі язичницькі народи ознаменовували його бого-служінням, урочистими приношеннями й заба-вами. Древні єгиптяни відзначали початок но-вого року святом відродження Осириса. У Древній Греції народ і жерці, надягнувши на себе маски, улаштували на вулицях ходу з піснями й танцями. Жінки, що збиралися на званні вечори, займалися ворожінням.

На думку вчених, найстаршою є традиція святкування Нового року в стародавній Месопотамії. Всі землеробські роботи починалися наприкінці березня, після того, як прибувала вода в Тигрі і Євфраті. Початок кліматичного сезону по-в'язувався з пере-Мардука над сила-ми руйнування й смерті.

Протягом 12 днів ходами, кар-навалами, маска-радами й була ознаме-нована ця подія. Заборо-нялося працювати в цей час, карати, вершити суди. Кли-нопис на одній із глиняних табличок розповідає, що це були дні "неприборканої волі, коли весь світовий порядок ставився догори ногами. Раб перетворювався на пана".

У стародавньому Єгипті Новий рік святкували під час розливу Нілу, коли сходила священна зірка Сіріус (розкид з липня по вересень), і починався перший сезон давньоєгипетського року - "ахет". Розлив Нілу називався приходом Хапі - бога Верхнього і Нижнього Нілу. Це були святі часи для Єгипту, адже посуха ставила під загрозу саме існування землеробської держави. Тому зі сходом Сіріуса починався новий період життя древніх єгиптян, які на ту пору закінчува-ли сівбу.

У древніх римлян рік складався з десяти місяців, маючи при цьому 304 дні, а зима не поділялася на місяці. Початком року вважався місяць березень, що збігався з початком польових робіт. Порядок слідування місяців відбився на латинських назвах деяких місяців (напр. лат. September (вересень) - буквально - сьомий, лат. October (жовтень) - буквально - восьмий і т. д.). Імператор Нума Помпілій збільшує кількість місяців на два - Ianuarius (січень) та Februarius (лютий), названі на честь богів Януса та Феба.

153 р. до н. е. початок року було перенесено на 1 січня. За Візантійською традицією початком церковного року ("Новоліття") вважається 1 вересня. Свято новоліття було затверджено на Нікейському соборі та, згідно із повір'ям, пов'язується з початком проповіді Ісуса Христа після Його Водохрещення й спокус від диявола в пустелі. У цей день

Ісус Христос почав проповідь Царства Божого й уперше засвідчив виконання старозавітних пророцтв про пришествя Месії (Сина Божого) і тим самим про кінець Старого й початку Нового Заповіту.

Давньоримська традиція святкування 1 березня зберігалась у Венеціанській республіці до 1797 року, а також тривалий час на Русі.

Протягом 16-17 століття в більшості країн Європи перейшли на сучасну традицію святкування 1 січня.

Як і у більшості давніх народів, початок Нового року на Русі асоціювався з початком весняного відродження природи. Наймовірніше Новий рік святкували з появою нового Місяця в перші весняні дні, найближчі до весняного рівнодення. При цьому рік міг мати як 12, так і 13 місяців. Свято отримало назву "Нове Літо".

Із прийняттям християнства на Русі було запроваджено Юліанський календар, а святкування Нового Року було встановлено на 1 березня, що за повір'ям відповідало даті творення світу.

Пізніше Новий рік було перенесено на 1 вересня відповідно до прийнятого Візантійською церквою, а літочислення велось від "Створення світу".

В той же час на українських землях, що входили до складу Великого князівства Литовського, а пізніше - Речі Посполитої, з 1362 року початок Нового Року було встановлено на 1 січня і літочислення велось "від Різдва Христова". Ця система зустрічається в українських літописах того часу.

20 грудня 1700 року за указом царя Петра I Новий рік в Російській Імперії святкують, "...по при-меру всіх християнських народів..."

1 січня, причому як і раніше - за юліанським календарем. У XVIII столітті практично всі протестантські держави на григоріанський стиль, натомість в Російській імерії до 1918 року зберігався юліанський, через що Новий рік на зем-лях, що входили до її складу не збігався із західноєвропейським.

В 1918 році декретом Раднаркому "...в цілях установлення в Росии однакового почти со всеми культурними народами исчисления времени..." було прийнято перехід на Григоріанський календар і Новий Рік знов почав збігатися з європейським. Натомість російська, а також Сербська та Єрусалимська православні церкви відмовились переходити на новий стиль, внаслідок чого усі нерухомі церковні свята, а також Новий рік святкується за старим стилем, в результаті чого утворився такий рідкісний історично-культурний феномен, як Старий Новий рік. Як додаткове свято, старий Новий рік і донині святкується в Росії, Україні, Білорусі, Сербії, Чорногорії та окремих районах Швейцарії.

Підготувала Трембанчук Марина, гр.№ 29

Традиції святкування Нового Року

Гуде, вирує гуртожиток,
Як вулик у травневий день.
Лунає сміх, веселі жарти,
І спів українських пісень.

Так, гуде і вирує в гуртожитку життя, Адже у ньому поселилися юні, веселі студенти. Після уроків виконують домашні завдання, підтримують санітарний стан у своїх кімнатах.

А на ряду з тим уміють мешканці гуртожитку весело та змістовно відпочивати.

Ось тільки відсвяткували день студента. Провели дискотеку, яка супроводжувалася виступами художньої самодіяльності, що підготували меш-

канці гуртожитку.

Активом гуртожитку було запропоновано провести вечорниці.

Мета вечорниць: показати кухарські здібності хлопців та дівчат.

Ох і зайняті були хлопці 7,8,9 поверхів, ведучи підготовку до дня, коли дівчата будуть дегустувати та оцінювати їхні страви! А готували хлопці козацький борщ та вареники з картоплею. Пригощали усіх, хто був у гуртожитку. Високо оцінили друзі їх старання. А запах борщу розливався усіма поверхами, збуджуючи і так здоровий апетит студентів.

Тільки закінчилася гостина у хлопців, як заходилися готуватися до свята дівчата...

Ой матінко рідна! Чого вони тільки не зготували? Були тут і вареники з сиром, зварені на весь гуртожиток. Борщ Український з пампушками із часником. Риба тушкована та фарширована.

Салати різні, здоба, пироги, короваї. Одним словом, ломилися столи! Постаралися дівчата 3, 4, 5, 6 - поверхів. Кожен стіл був накритий за етикетом. Зі смаком оздоблена кожна страва. Кожен із поверхів демонстрував свої кулінарні витвори. Всі страви підписані, якою кімнатою вони були приготовлені, а представляли їх дівчатка у білих ковпачках і фартушках. Це справжні красуні - господарочки!

Самиш Ольга - гр. №41 (кімната 304), Денісевич Антоніна - гр. №41 (кімната 304), Іванченко Ольга - гр. №23 (кімната 308), Лизогуб Света - гр. №16 (кімната 406), Яремчук Таня - гр. №47 (кімната 601), Тихонюк Наташа - гр. №19 (кімната 309), Мороз Юля - гр. №42 (кімната 510), Жарковська Вероніка - гр. №8 (кімната 510), Причипій Катя - гр. №8 (кімната 510), Гуменюк Наташа - гр. №19 (кімната 510), Савлук Юля - гр. №20 (кімната 510), Шинкарук Віталіна - гр. №23 (кімната 510), Гамарник Віолетта - гр. №42 (кімната 510), Терешко Сніжана - гр. №42 (кімната 510).

Активну участь у організації проведення заходу взяли старости поверхів: Бабак Наташа - гр. №48, Смулка Альона - гр. №47, Загоруйко Анна - гр. №14, Міщенко Анна - гр. №14, Гуцал Наташа - гр. №14, Олійник Леся - гр. №48, Стасів Олеся - гр. №47, Ковальчук Люда - гр. №47, Ільчук Оля - гр. №18.

Дійство розпочалося. У святково прибрану вишитими рушниками кімнату відпочинку, зайшли дівчата. Де ще можна побачити таку красу?! І полилися українські пісні під супровід баяна.

Всі хвилювалися: і діти, і вихователі, хвилювання передавалось і мені. До кімнати зайшли: заступник директора з НВР Тютюнник М.М., заступник директора з ВР Московський Б.А., заступник директора з НР Корженко С.Г.

Під оплески присутніх дівчатка піднесли коровай на вишитому рушнику та проспівали пісню "Зелене жито, зелене". Запросили усіх скоштувати приготовлених страв. Співали українські народні пісні, переплітаючи їх з примовками до кожної страви. А потім пішли у танок, запрошуючи гостей. Вечір пройшов у теплих, дружніх обставинах. Вареників із сиром вистачило усім. Не було ні переможців, ні переможених. Перемогла дружба та злагода.

Під кінець вечора заступник директора Тютюнник М.М. подякував усім учасникам заходу. Висловив надію і побажання, що такі вечори у гуртожитку будуть проходити часто.

Творчо підійшли до підготовки заходу вихователі: Маньківська Г.Г., Лисюк Л.М., Бондар Т.І.

Такі вечори згуртовують дітей нашого гуртожитку. Виховують у них дружні відносини, взаємовиручку та повагу один до одного. Повагу до наших українських традицій, пісень та кухні.

Дякуємо Вам, діти, за Ваші старання. За уміння і теплу, щире українську гостинність. За пам'ять про традиції українського народу.

ПІСНА ЇЖА, АЛЕ НЕ ЖИТТЯ!

40 днів від Масляниці до Великодня - час для роздумів про Бога, на які налаштовує, крім молитов, читання Святого письма, вегетаріанська їжа. Заправляючи організм злаками, бобовими, овочами, фруктами, горіхами, ви звільняєте його від роботи з перетравлення важкої їжі, а голову, якщо вдається, - від думок про суєтне. У мене в цей період зазвичай виростають крила за спиною і я ніби літаю, не торкаючись землі, а ще потроюється працездатність, хочеться всім усміхатись і допомагати.

Духовні думки народжуються в голові, яку носить по цьому світу цілком земне тіло. А воно вимагає "топлива". Можливо, вам згодяться мої прості, невибагливі рецепти.

Так зробимо, наприклад, пісний плов із грибами. Вам потрібно: дві середні цибулини і велику морквину обсмажити на олії в каструлі з товстим дном, додати дві склянки пропареного рису, щоб він 3-4 хвилини покипів в олії. Потім додати три склянки води і дві чайні ложки солі. Через 15 хвилин додати 500 г обсмажених шампінйонів. У плов покласти 4-5 лаврових листків, цілу головку часнику (попередньо промийте у воді), спеціальну приправу для рису - зіру, півжменьки родзинок, трохи барбарису і дрібку чорного перцю. Виходить так смачно, що і ті, хто не постує, відсувають у бік свої м'ясні делікатеси, промінявши їх на ваш плов із грибами.

Тісто для смажених пиріжків на воді: одна склянка теплої води, розвести в ній половину маленької пачки сухих дріжджів, додати 1,5 столові ложки цукру, 1/3 чайної ложки солі, все добре розмішати і поступово додавати три склянки борошна і замістити тісто. Наприкінці вмішайте дві столові ложки олії і поставте тісто відпочити на дві години. Тим часом приготуйте начинку зі смаженої білокачанної капусти з морквою, цибулею, і приправами - "Середземноморські трави "Італійські" чи "Прованські" - на ваш смак. Далі час з'єднати пісне тісто і пісну начинку: тісто розкачати, вирізати склянкою кружальця, зліпити пиріжки і смажити в олії на сковорідці

Раджу спробувати суп із рисовою локшиною. Отже, спочатку в підсоленій воді вариться картопля, через 10 хвилин після того, як вона закипіла, у каструлю додати порізану капусту броколі, одну стеблину селери, нарізану кружальцями. Для загарки цибулю-моркву пасерую на кунжутній олії, або оливковій (другого віджиму), додаю до овочів сухий розмарин і краплину соєвого соусу, сюди ж можна покласти половинку дрібно нарізаної свіжої перчини. За сім хвилин до готовності опускаю в суп рисову локшину, лавровий листок, приправи, перець, і, включивши вогонь під каструлю, кидаю жменю зелені. Цей суп ви цілком заслужено можете доповнити грінками з чорного хліба - "Українського", "Білоруського" чи й "Бородинського", натертих часником.

Нехай не лякає вас грейпфрут у салаті з пекінської капусти - він там дуже доречний. Отже, поріжемо півкачана пекінської капусти, додамо натерту морквину, стеблину селери кружальцями, тричотири часточки грейпфрута, звільненого від білих плівок і порізаного кубиками, пучок зеленої цибулі й пучок кропу. Цей набір вітамінів посолити, добре перемішати і заправити олією.

Фаршировані перчини з рисом і грибами, або можна запекти їх в духовці з помідорами. Взяти шість перчин, на кожній зробити Т-подібний розріз, щоб верхня переклада була букви Т була біля ніжки. Акуратно видалити насіння з перчини і начинити його тоненькими скибочками помідора (5 штук на 6 перців), пластинками часнику і листочками базиліку та тим'яну. Покласти перчини на деко, полити оливковою олією, посолити і поперчити. Запікати 20-25 хвилин - шкірка має зарум'янитись, але не почорніти. Витягти з духовки й охолодити.

А ще ми не згадували про страви з картоплі, гарбуза, буряка, "забули" квашену капусту, стручкову квасолю, каші, моркв'яні котлетки, запечені яблука з медом і горіхами, чорнослив із горіхами. О, скільки відкриттів знайомих продуктів готує нам піст!

Учениця гр.№41 Петрова Інна

РЕЛІГІЙНІ СВЯТА. НАДВЕЧІР'Я ХРИСТОВОГО РІЗДВА

тування Святої Вечері. Ця Вечеря, хоч пісна, але багата, бо має аж 12 традиційних страв. Звідси і її назва Багата Кутя.

Чому на цю вечерю готується саме 12 страв? На це питання знаходимо відповідь у вищеназваному творі проф. С. Килимника. "На основі глибоких досліджень, - каже він, - приходять до думки, що 12 страв це тому, що протягом року "місяць оббігає землю 12 раз". Отже, кожному місяцю наче присвячена страва. По-друге, на Багату кутю мусять бути приготовлені страви з усієї родини та садовини, що тільки є в господарстві, щоб усім цим прийняти й бога врожаю і святі душі дідів-прадідів... А вони, покуштувавши всього цього, дадуть у цьому році ще більший врожай".

Між стравами Святої Вечері на першому місці стоїть кутя або коливо. Це варена пшениця з медом.

В часі, коли господиня занята в хаті, то господар приводить до порядку своє обійстя, напуває і годує свою худібку. З настанням вечора він з особливою церемонією вносить до хати Дідуха - сніп пшениці, і ставить його на покутті. "Дідух-Рай" - каже проф. С. Килимник - крім перебування духів дідів та бога врожаю, символізував ще й новорічний урожай, добробут, багатство та долю людей... Ось чому така шана Дідухові, ось чому його несуть у хату з такою святістю, як і принесли з поля з почестями; тому і ставлять його на самому почесному місці...

По тім вносять до хати також сіно й солому. Сіно кладуть під обрус на стіл, а солому на долівку. Подекуди в нас цю солому звали також дідухом. Все те відбувається за означенням обрядом, промовами, побажаннями чи замовлюваннями. Під столом на долівці ставлено різні подарські знаряддя, як сокиру, косу серп і т. п., щоб на цілій господарці спочивало благословення.

Свята Вечеря вже готова. На небі з'явилася вечірня зоря. Батько родини засвічує свічку на столі. Ціла родина святково вбрана, спільно молиться і засідає за стіл до Святої Вечері. Батько складає цілій родині побажання. Вечерю починають кутею з різними церемоніями і приговорюванням. На Свят-Вечір не забувають і за душі покійних членів родини. І для них ставлять осібно мисочку з кутею на столі або вікні, бо вірять, що сьогодні й вони беруть участь у Святій Вечері. По вечері вся родина вітає Христове Різдво колядами й колядками.

"Настрій Свят-Вечора - каже о. Марко Дирда ЧСВВ - сповняє серце - душу кожного й кожної з нас невимовним чаром вікових звичаїв українського народу... Свят-Вечір збуджує в душі українця - українки не тільки милий і зворушливий спогад, але теж єднає його - її думки, наміри і прагнення з ідеєю всього українського народу, так у його Батьківщині, як і розсіяного по всьому світі. Тож ти твоєю участю в різдвяних святкуваннях обнови в собі почуття незалежності до свого роду; скрипи твою свідомість у зв'язку національної незалежності до української спільноти, з якою тепер проживаєш у вільній країні; усвідом собі, що ти член українського народу, який створив свої звичаї, свою духовну культуру протягом тисячоліття. Ними треба тобі жити, їх у собі плекати, постійно відслідкувати, щоб таким чином зміцнити твій зв'язок із родовими походженнями. Ось чому Свят-Вечір своїм змістом в українському народі незабутній, багатий і глибокий!"

За матеріалами книги "Пізнай свій обряд" в-ва О.О. Василян

ВОРОЖІННЯ НА АНДРІЯ

13 грудня. Кожен із нас знає, що це за день.. Всім хто не знає, хочу повідомити, що 13 грудня - це свято апостола Андрія. А для юнацтва найочікуваніше свято. Запитаєте чому? Я відповім: на Андрія кожна дівчина може дізнатися свою долю, а для хлопців це хороший привід побешкетувати. Але про це згодом. Для початку пропоную заглибитись трохи у минуле, в той час, коли наші бабусі були молодичками та дізнатись, як ворожили вони. Джерелом цієї розповіді стала моя прабабуся.

Із цих розповідей я можу написати про те, що святкування розпочиналося ще з 12 грудня, усі збиралися в одній хаті та там влаштовували маленьке свято: співали пісні, розповідали різні історії. А коли приходила північ, то починали ворожити на свою долю. Досить цікаво, чи не так? Та в наш час Андрія святкують зовсім поіншому. Збереглися тільки деякі традиції. А найперше, це методи та умови ворожіння. Ви спитаєте чому для хлопців це привід побешкетувати? Це легко пояснити, адже всі знають, що на свято Андрія хлопці знімають хвіртку в тих будинках, де проживає молода дівчина, яка симпатизує. Дівчатам це знак, що протягом наступаючого року вони зустрінуть свою долю. Та тепер я хочу розповісти, як саме дівчата ворожили?

Ще з давніх-давен, дівчина скидала свій чобіток та з заплющеними очима кидала його, та якщо разом з нею були подруги, то вони і скажуть, в яку сторону він полетів, тобто, за легендою, з тієї сторони і з'явиться наречений.

Також є ще одне більш сучасне ворожіння. Для нього потрібно на аркушах паперу написати імена хлопців, далі перемишати їх та покласти до капелюха, і таким чином можна дізнатись ім'я свого судженого. Дівчатам на замітку - це на справді так і є. Тому можете спробувати.

Та іноді на свято Андрія бувають досить кумедні ситуації. Одного разу на Андрія (а це було насправді) я та моя подруга ворожили, нам сказали, що якщо вийти на вулицю та запитати у першого зустрічного чоловіка ім'я, то таке ім'я і буде у майбутнього нареченого. Так ось до чого я веду, уявіть ситуацію: коли увечері до чоловіка, який один посеред темної вулиці, підходять дві дівчини і починають запитувати ім'я, скажу чесно, того чоловіка ми трохи налякали.

Бувають і досить неприємні ситуації. Розповім ще одну реальну історію. Є одне відоме ворожіння, для нього потрібне блюдо та чистий папір. Папір ми маємо зім'яти та покласти на блюдо і далі підпалити, та піднести до стіни, щоб побачити що покаже тень. Так от, з необережності у однієї з дівчат, папір упав на килим, та він загорівся. Тяжкими зусиллями полум'я було погашене. Тож будьте обережні, і таке трапляється!!!

Та все ж не забувайте про обережність із ворожінням. Особливо з тими, які мають справу з дзеркалом. Адже дзеркало є порталом між двома світами. Тому на таке свято не дуже варто боятись, якщо побачите щось містичне. Ну, а коли завершували ворожити, то клали склянку під ліжко, а на неї олівець неначе місток, та якщо дівчині снилося, що її ведуть через місток, то вона завжди придивлялась до того, хто це робить.

Та як би ми не сподівалися на підказки про майбутнє, під час ворожіння, доля свій рушник плете!!!

Степанова В., група №42

День Надвечір'я завершує 40-цю перед Різдом. Цього дня обов'язує строгий цілоденний піст. Ціла родина відчуває, що сьогодні ввечері має завітати до неї дуже багатий небесний гість. Звідси пливе той глибоко святковий і духовний настрій у родині. Наші предки високо цінували й ревно зберігали піст цього дня аж до появи вечірньої зірки. Київський митрополит Максим у своїм правилі про пости каже, що в який би день Надвечір'я Різдва не випадало, навіть у суботу й неділю, треба того дня зберігати строгий піст. І щойно по вечірні він дозволяє покріпитися хлібом і вином.

Крім посту, наші предки від найдавніших часів до празника Христового Різдва готувалися сповіддю і св. Причастям. Ця прегарна священна традиція походить ще з першого віку християнської України від київського митрополита Юрія.

Давній слов'янський пролог у своїм поченні на день 24 грудня має наступну духовну заохоту для вірних на стрічу празника Христового Різдва: "Знаєте, брати, що цього дня піст перед празником Христового Різдва. Тому цього дня з любов'ю і чистотою зберіться у Шостий Час на молитву, поконавши гнів, очистивши тілесні провини, і всі недобрі діла відкинувши, щоб ми стали достойні чистими устами й непорочним серцем причаститися Божого Тіла, що в нього задля нас одягнувся Господь і добровільно став убогим".

Колись ще в дохристиянських часах наші прадіди в часі, в якому святкуємо Христове Різдво, обходили свято "Корочуна" - день привітання сонця. Свято "Корочуна" - каже проф. С. Килимник - цілком хліборобське, було в ті далекі часи імпульсом натхнення людини, надією і вірою у щасливий рік урожаю, приплоду худоби, здоров'я, добробуту та радісного життя господаря. Свято "Корочуна" з різноманітними обрядами-ритуалами, відправами, молитвами, магічними актами-діями - виступає і сьогодні досить яскраво в наших Різдвах: "Корочун" Русі-України, що покрився Святим Різдом - це винайковане, багате, веселе, радісне й велике свято, що вирізняється від подібних свят інших народів своєю особливою обрядністю, багатством фольклору, взагалі оригінальністю етнографії, найглибшою захованістю в народних масах нашої стародавньої передісторичної культури. Це свято є нашим документом глибокої доісторичної дійсності не лише вірувань, світогляду, але й наших культурних, політичних та економічних зв'язків і взаємин із всесвітом... Головне завдання родини в дні Свят-Вечора - це гідно приготувати себе і свою душу, свою хату і своє господарство до празника Христового Різдва. Господиня дому прається, щоб гарно уладити свою хату в середині та надати їй святкового настрою. Найбільше часу присвячує вона на приго-

В ГРУДНІ ТА СІЧНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ:

Чуловська Юлія Петрівна;
Джус Марія Василівна;
Євпак Ірина Петрівна;
Чорба Тетяна Олегівна;
Миринович Тетяна Петрівна;
Бзовська Наталія Петрівна;
Ластівка Ірина Володимирівна;
Бондарчук Марія Василівна;
Петелько Ольга Костянтинівна;
Мазуренко Світлана Павлівна;
Бережок Світлана Михайлівна;
Нагірна Тетяна Василівна;
Плохих Галина Володимирівна;
Іванищева Ольга Анатоліївна.

Незабутніх вражень, щасливих подій,

Здійснення задумів, втілення мрій!

Хай прекрасним цвітом шлях життя рясніє,

Справджуються завжди заповітні мрії.

Хай палають у серці почуття високі,

А доля дарує повні щастям роки.

СВЯТО - СИМВОЛ НАДІЇ І ЛЮБОВІ

От і настала зима - пора ігор і веселощів, пора казкових свят і незабутніх вражень. У цю чудову пору року, здається, можливе здійснення усіх мрій. Кожен із нас, стрічаючи свято, згадує найбажанішу, найсокровеннішу мрію, з надією, що вона обов'язково збудеться. Зима ніби зачаровує всіх довкола своєю чарівністю, загадковістю і накриває всіх пеленою щастя.

Взимку настають наші найулюбленіші свята: Новий рік, Різдво... Звичайно ці свята супроводжуються традиційними колядками, щедрівками, маланкуванням, які дійшли до нас ще від дідів-прадідів. Щороку кожен по-своєму відзначає те чи інше свято, але спільною для всіх є невід'ємна риса, без якої жодне свято неможливе - це радість і висока душевна піднесеність.

Кожна людина по-різному трактує значення для неї того чи іншого свята. Для когось Новий рік - це символ приходу чогось нового, це чарівна і незабутня мить, а для когось - це початок життя з нової сторінки. Одні люди святкують Різдво Христове з великою шаную і радістю, надають йому містичного значення, а інші не виділяють нічим це свято серед ряду інших святкових днів.

Не існує канонів, за якими кожен із нас має зустрічати Новий рік, святкувати Різдво. Для кожного свята, яке ми зустрічаємо, має свій таємний і особистий зміст, тому не можна порівнювати всі свята і всіх людей, адже кожна людина - це особистість, яка має право на своє власне, хоч і не схоже на інші, свято. Свято для людей - це символ надії і любові. Жодне свято не може бути без любові, адже для цього й вигадали свята, щоб вони несли людям радість і любов, зближували їх і поєднували за будь-яких обставин. Кожне свято несе у собі прихований сенс, свою особисту таємницю і історію. Цю таємницю і глибокий сенс має розгадати кожен, хто хоч раз в житті створював свято собі і своїм близьким. Саме у цьому полягає призначення свят, адже, коли ти розгадаєш його загадку, то це стане неодмінною радістю для тебе, піднесе настрій і дасть заряд енергії на все життя.

Овчарук Юрій, учень гр. №1

КРОСВОРД

ЗА ГОРИЗОНТАЛЛЮ: 7. ... зображення. 8. Автор слів пісень "Два кольори", "Лелеченьки". 9. Фільм за участю Сильвестра Сталлоне. 10. Наказний гетьман Лівобережної України. 14. Зірка мексиканського кіно. 17. Російський письменник, автор роману "Угрюмка". 18. Український новорічний обряд, який проводиться в Горошівій Борщівського району. 20. Притока Оки. 23. Автор картини "Даная". 27. Журналістка "ВЖ плюс". 29. Російський композитор, автор опери "Ангара". 30. Справжнє прізвище української поетеси Лесі Українки. 31. Негармонійне поєднання тонів. 32. Польський поет XIV ст.

ЗА ВЕРТИКАЛЛЮ: 1. Місто у Львівській області. 2. Роман американського письменника В. Фолкнера. 3. Церковний стіл, на який кладуть Євангеліє, хрест, ікони для поклоніння під час богослужіння. 4. Режисер фільму "Тегеран-43". 5. Ухвала суду. 6. Сузір'я зодіаку. 11. Журналістка Валентина ... 12. Група морських островів. 13. Жителька Китаю. 15. Футбольний клуб Франції. 16. Хвороба очей. 19. Байка Леоніда Глібова. 21. Зміна положення в результаті розмивання ґрунту. 22. Український письменник, автор новели "Камінний хрест". 24. Сторінка для жінок і про жінок у "ВЖ плюс". 25. Столиця Казахстану. 26. Частина доби, якою відає богиня Аврора. 28. Роман Олеса Гончара.

Склав Іван КРАВЧЕНКО.

(Рішення кросворду попереднього номеру)

Абітурієнт - 2011

Зроби свій вибір

Наша мета – налагодження зв'язків між учнями училища і школярами міста Вінниці та області, інформування населення про навчальний заклад, про відпочинок та дозвілля учнів нашого училища. А також редакційний колектив робить все для того, щоб сприяти становленню громадської позиції молоді, розвиваючи творчі здібності кожного. Афанасій Фет написав: «Учись у них – у дуба, у берези...». Так, людям сьогодні, як і тисячі років тому, є чому повчитися у природи. У природі виживає найсильніший. У нашому житті досягає успіху той, хто постійно самовдосконалюється та невпинно йде до своєї мети.

У природі кожна тварина турбується про своє виживання. Наші сучасники роблять все, аби жити добре, жити гідно, так, щоб діти пишалися своїми батьками. Майже всі розуміють, що жити, цінюючи те, що маєш, та прагнути досягти більшого – це і є проста життєва мудрість, продиктована самою природою людини.

Тож вам, шановні учні, школярі, бажаємо понад усе цінувати свої таланти, шукати можливості для їх реалізації та використовувати ці шанси на всі 100 %. Зробіть правильний вибір. Будьте мудрими. Хай Вам щастить!

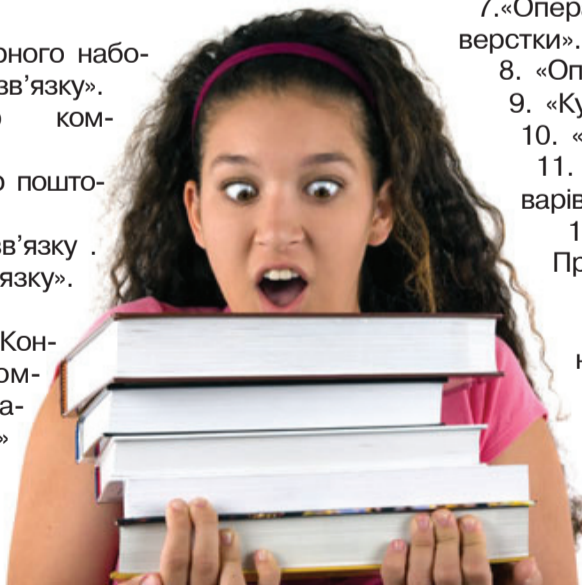
*Від редактора
"Молодіжного вісника"*

На базі 9 класів
Термін навчання - 2 роки 10 місяців
Юнаки та дівчата

1. «Бармен. Офіціант» .
 2. «Кухар. Кондитер».
 3. «Кухар. Офіціант».
 4. «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів».
 5. «Оператор комп'ютерного набору. Обліковець».
 6. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки».
- Юнаки
7. «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».
 8. «Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення».
- Дівчата
9. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку».
 10. «Секретар. Оператор комп'ютерного набору».
 11. «Секретар. Оператор поштового зв'язку».
 12. «Оператор електрозв'язку . Оператор поштового зв'язку».

За професіями «Кухар. Кондитер» та «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки» будуть формуватися групи з числа молоді, які мають вади слуху.

На базі 11 класів
Термін навчання - 10 місяців
Дівчата

1. «Секретар. Оператор комп'ютерного набору».
 2. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку».
 3. «Секретар. Оператор поштового зв'язку».
 4. «Оператор електрозв'язку. Оператор поштового зв'язку».
- Юнаки
5. «Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення».
 6. «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».
- Юнаки та дівчата
7. «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки».
 8. «Оператор комп'ютерного набору. Обліковець».
 9. «Кухар. Кондитер».
 10. «Кухар. Офіціант».
 11. «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів».

12. «Оператор комп'ютерного набору. Продавець продовольчих товарів» - Термін навчання - 1 рік 5 місяців
13. «Агент з постачання. - Термін навчання - 10 місяців

На III ступінь навчання
На базі робітничої професії з отриманням диплома молодшого спеціаліста (позабюджетне навчання)

1. Комерційна діяльність - Термін навчання - 1 рік 6 місяців

Лауреати виставки «Сучасна освіта в Україні»

2002 рік – бронзова медаль у номінації «Інноваційні технології у навчанні».

2003 рік – бронзова медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформатизація навчального процесу».

2005 рік – бронзова медаль у номінації «Упровадження профільного навчання в загальноосвітній школі».

2006 рік - срібна медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформатизація навчання у загальноосвітній школі та профтехучилищі».

2007 рік - ДПТНЗ «ВМВПУ» увійшло до 100 найкращих ПТНЗ України.

2009 рік - срібна медаль у конкурсі інноваційних розробок.

2010 рік - золота медаль у конкурсі іноваційних розробок.

2010 рік - золота медаль у конкурсі інноваційних розробок; Почесне звання "Лауреат конкурсу" та золота медаль у номінації "Інновації у співпраці підприємств з навчальними закладами" виставки "Інноватика в освіті України".

Свідоцтво
про реєстрацію
Серія ВЦ
№ 696-54-Р
Редакція:
(0432) 27-45-64

Назва видання:
Молодіжний Вісник
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Тираж: 1000 шт.
Рекомендована ціна:
договірна
Видавець та засновник:
"ВМВПУ"

Редакційна колегія "ВМВПУ"
Редактор: Тютюнник М.М.
Літ. редактор: Ластівка І.В., Боровська В.В., Драчук Н.В., члени учнівського самоврядування
Комп'ютерна верстка:
Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця,
вул.Червоноармійська,5

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції

Віддруковано в друкарні ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед", м.Вінниця, вул.Чехова, 12а. Телефон:
(0432) 55-63-97, 63-50-55
Тираж 1000 прим.
З а м о в л е н н я
№ 10 09 08